201

உ

தமிழ்ப் பொழில்.

தஞ்சை, கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத் திங்கள் வெளியீடு.

துணர் ரு	சுக்கில—புரட்டாசி	மலர் சூ

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரம்.

தெய்வச்சிலையார் உரை.

திருவாளர், ம. நா. சோமசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்,
தமிழ்ப்பண்டிதர், மன்னார்குடி.

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்துக்கு மிகப் பழைய பனை யேட்டில் எழுதப்பட்ட உரையொன்று, சென்ற ஆண்டிலே தஞ்சை அரண்மனைப் புத்தகசாலையிலிருந்து தஞ்சைக் கரந்தைத் தமிழ்க் கழகத்திற்குக் கிடைத்து, அக்கழகத்துத் தமிழ்ப்பொழில் ஆசிரியர் வேங்கடாசலம் பிள்ளையவர்களால், பேராசிரியர் உரை யென்று அச்சிடப்பட்டது. அவ்வுரையேட்டின் முடிவிலே 'ஆத்திரேய கோத்திரத்து' என்ற எழுத்துக்கள் காணப்பட்டு, மேலுள்ள எழுத்துக்கள் சிதைந்திருந்தமையால், அக்கோத்திரத் தால் சிறந்த பேராசிரியர் என்பாரே அவ்வுரையாசிரியராதல் வேண்டும் என்னும் கருத்தால் அப்பெயருடன் அஃது வெளி யாயிற்று. இப்பால் அவ்வுரையேடு ஒன்று, தெய்வச்சிலையார்

உரை எனக் குறிக்கப்பட்டது, புலவர் தலைவர் வே. சாமிநாதைய ரவர்களிடமிருந்து கிடைத்து, அப்பொழில் ஆசிரியரால் அப் படியே அச்சிற் பதிக்கப்பெற்றது. ஆகவே அவ்வுரையாசிரிய ரென்று கருதப்பட்டார் இருவருள் இன்னார்தாம் உண்மையுரை யாசிரியர் என்று துணிந்து கொள்வது பெரும்பாலார்க்கு அரிதா யிருப்பதால், ஒருதலைத் துணிவாக இவ்வாராய்ச்சியுரை 'பொழி லாசிரியர்' விரும்பியவாறு எழுதலாயிற்று.

இவ்வுலகத்தில் வழங்கும் மொழிகள் எல்லாம் எல்லாம்வல்ல இறைவன் அருளால் தோன்றியவைகளே ஆயினும், பெறுதற் கரிய மக்கட்பிறவியில் தோன்றியவர்க்கு உறுதியென்று கொள் ளப்படும் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கினையும் அரில் தப ஓதி, அவற்றை அவர் எளிதில் எய்தி உய்யும்படி செய்யும் முறைமையினாலும், அவ்விறைவனே தானும் ஓர் புலவ னெனக் கழகத்தில் வீற்றிருந்து நூல் இயற்றியும் பாக்கள் புனைந் தும் திருவிளையாடல் புரிந்த சிறப்பினாலும், தமிழ்மொழி யென் பது ஒரு தனிமொழியேயாம்.

மூலபலவதையில், இராமர் கைக்கொண்ட வில்லானது ஒப் பற்றது ; அந்த வில்லைக்கொண்டு அம்புகளை வழங்கிய முறைமை யும் ஒப்பற்றது என்பதை ஓர் உவமையால் விளக்க எண்ணின கல்வியிற் பெரியார் ஆகிய கம்பருக்குத் தமிழ்நெறி வழக்கம் அன்றி வேறே எந்த உவமையும் கிடைக்கவில்லை. ஆகையால்,

'குமிழிநீர் ஒடுஞ் சோரிக் கனலொடும் கொழிக்கும் கண்ணன்
தமிழ்நெறி வழக்கம் அன்ன தனிச்சிலை வழங்கச் சாய்ந்தார்
அமிழ்பெருங் குருதி வெள்ளம் ஆற்றுவாய் முகத்தில் தேக்கி
உமிழ்வதே ஒக்கும் வேலை ஒதம்வந் துடற்றக் கண்டான்'

எனக் களன்காண் படலத்தில் கூறினார். அதுகொண்டும் தமிழ் மொழி வழக்கும் தமிழ்மக்கள் வழக்கும் ஒப்பற்றனவென அறிக. குழவிகளுக்குத் தாய்ப்பாலின் மணம் அறுத காலத்திலே, 'அறஞ்செய விரும்பு, ஆறுவது சினம்......ஔவியம் பேசேல்' என்றுற்போலும் அறத்துப்பாலைப் புகட்டும் மொழி தமிழையன்றி வேறு யாதுளது ?

இத்தகைய மொழி வழங்கப்பெற்றது முதலிலே திருவேங்கடத்திற்கும் கன்னியாகுமரிக்கும் இடைப்பட்ட நிலம். சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் மும்மன்னர் ஆட்சியில் உள்ளது. திரிபுரம் எரித்த விரிசடைக் கடவுளும், குன்றமெறிந்த முருகவேளும், மாயோனும், இந்திரனும், வருணனும் கோயில்கொண்டமர்ந்தது. கங்கைநீர் ஆடினோர்க்கும் குமரி நீராலன்றித் தூய்மை நேராதென்றால், அக்குமரியின் பெருமையும் தமிழ்நாட்டின் பெருமையும் இனைத்தென அளவிடற்குரியார் யாவர்? எத்தனையோ முற்பிறவிகளிற் செய்த நல்வினைப் பயனெல்லாம் திரண்டு இறைவன் அருளோடு துணைக்கூடினாலன்றி, மக்கட் பிறவி வாய்க்கப்பெற்றார்க்கும், தமிழ் நாட்டிற் பிறத்தல் வாய்க்கப் பெறாது. இக்கருத்தை உட்கொண்டே சிறப்புப்பாயிரத்தில் 'வடவேங்கடந் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்து' என்று ஆசிரியர் பனம்பாரனார் கூறியதூஉம் என்க.

தமிழ்நாடும் தமிழுவரசர்களும் வான்மீகராலும், வியாசராலும், காளிதாசராலும், முறையே இராமாயணத்திலும், பாரதத்திலும், இரகுவமிசத்திலும் பாராட்டப் பட்டிருத்தல் கொண்டும் அதன் பெருமை அறிந்து கொள்க. இப்பெற்றி உணராதார் தமிழ்மொழியானது மற்றை மொழிகளின் 'எண்ணிடைப்படக் கிடப்பதாக எண்ணி' உய்யும் வகையறியாது மாழ்குவர். அது கிடக்க, தமிழ்நாடு என்பது ஆதியிலே மிகப்பெரியதொன்றாக இருந்தது. இப்போது கன்னியாகுமரியென்று சொல்லப்படுகிற இடமானது முற்காலத்தில் அப்பெயர்கொண்ட ஆறு ஒன்று அவ்விடத்தில் இருந்ததற்கும், அதற்குத் தெற்கே எழுநூற்றுக் காவதவளவுப் பரப்பினதாக இருந்த நாற்பத்தொன்பது நாடுகள் தமிழ் நாடுகளாக இருந்தன ஒரு காலத்தில் கடலால் கொள்ளப் பட்டன என்பதற்கும் அறிகுறியாக உள்ளது. இவ்வளவு பெரிய நிலத்தைக் கடல்கொண்ட வரலாறு 1800 ஆண்டுகட்குமுன் நிலையுற்ற கடைச்சங்கப் புலவராகிய நக்கீரர் இறையனார் களவியலுக்கு எழுதிய உரையிலும், இளங்கோவடிகள் இயற்றிய சிலப்பதிகாரத்திலும் தொல்காப்பிய வுரைகளிலும் முழங்கப்படுகின்றது. இதை

வலியுறுத்த அயனாட்டு உரைச்சான்றுகளும் உள. ஆகவே முன்னே கடல்கொண்டொழிந்த பகுதியோடு இப்போது எஞ்சியுள்ள பகுதியையும் சேர்த்து நோக்கி, இது அக்காலத்தில் எத்துணைப் பரப்பினதாயிருத்தல் வேண்டும் என்பதையும் இதில் வழங்கும் மொழி எப்பெற்றித்தாயிருத்தல் வேண்டும் என்பதையும் ஊன்றிநோக்கின் இது நிலப்பரப்பினாலும் இணையற்ற மொழியென்பது போதரும்.

இம்மொழி ஆதியிலே வடமொழிக் கலப்பு இல்லாமலே இந்நிலத்தில் இயற்கையிலே வழங்கி வந்தது. இதைத்தான் இப்போது இயற்சொல் என்று சொல்லுவது. இதைத்தான் செந்தமிழ் என்றும் சொல்லுப. வடமொழிக் கலப்பு உண்டானதெல்லாம் குறுமுனி வடநாட்டினின்றும் தென்னாடு போந்த பின்னரேயாம். குறுமுனியால் வடமொழி யிலக்கணமும் விரவச் செய்ததுவே 'அகத்தியம்' என்னும் பெயரிய நூல். இது தமிழுக்கு முதனூல் என்று பலரும் கூறுப. அது உபசாரமே. அகத்தியர் தென்றிசை புகாமுன்னமே தமிழ்மொழி இலக்கண வழக்கில் இருந்ததென்பதே அறிஞர் துணிபு. அதற்கு அவ்வகத்தியர் மாணாக்கராகிய தொல்காப்பியர், தாம் இயற்றிய 'தொல்காப்பியம்' என்னும் நூலில் முதனூலுக்கு இலக்கணம் கூறுவார் 'வினையினீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவன் கண்டது முதனூலாகும்' என்னும் சூத்திரத்திலே, முதனூல் ஆசிரியர் அகத்தியர் என்று குறிக்காமல், இறைவனென்று குறித்ததே சான்று. எனவே தமிழுக்கு இறைவனே ஆதி யிலக்கணநூல் இயற்றி யருளினர் என்பதும், அதன் வழியாகவே அகத்தியமும், அகத்தியத்தின் வழியாகத் தொல்காப்பியமும் இயற்றப்பட்டனவென்பதும் தெளிந்துகொள்க. அகத்தியருக்கு இலக்கண நூல் அறிவுறுத்திய ஆசிரியர் முருகவேள் என்று புராண வழக்கு உண்மையானும் அது கொள்க. கடவுளும் நேரே இலக்கண நூல் இயற்றித் தந்தார் என்பது காட்சி அளவைக்குப் பொருந்ததென்று வாதிப்பாரும் சிலர் உளரால் எனின், அவர் கடவுளியல்பு அறியார் எனவும் கடவுண்மாட்டு அன்பு இல்லார் எனவும் கூறி மறுக்க.

இனித் தொல்காப்பியம் என்னும் அரிய நூலின் பெருமை, அது இடைச்சங்கம் தொடங்கி இன்றுகாறும் நிலைபெற்றிருத்தல் கொண்டே துணிந்துகொள்ளலாம். இது ஆதி யூழியின் அந்தத்திலே இயற்றப்பட்டதென்பர் நச்சினார்க்கினியர். நக்கீரர் உரையின்படி இந்நூல் இயற்றி எண்ணாயிரம் ஆண்டுகள் ஆயின என்பது புலப்படுகின்றது. வியாசர் இப்போது வழக்கிலுள்ள நான்கு வேதங்களையும் வகுப்பதற்கு முன்னரே தொல்காப்பியம் வழங்கி வந்ததென்று உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் என்னும் அந்தணர் கூறுகின்றார். ஆகவே அது பாரத காலத்துக்குப் பின்னர் வடமொழியில் இயற்றப்பட்ட பாணினீயத்துக்கு மிக முற்பட்ட காலத்தினதென்பது சொல்லவேண்டா.

மேனாட்டு உரையாளர் பெரும்பாலார் ஆதியில் மொழிகள் எல்லாம் பேச்சு வழக்கில் இருந்தன ; நெடுங்காலம் ஆயபின்னர் எழுத்து வழக்கில் வந்தன என்று முழங்குவாரும் உளர். அது இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன் ஆடை உடுக்கவும் அறியாமல் பகுத்தறிவும் இல்லாமல் இருந்த மாக்கள் தங்கப்பெற்ற தேய மொழிகளுக்குச் செல்லினும் செல்லும் அன்றி இந்நிலத்து மொழிமாட்டுச் செல்லாதென மறுக்க. எழுத்து வழக்கின் முன்னே பேச்சுவழக்கு நிகழ்ந்தது என்பாரை அப்பேச்சுவழக்கை உண்டாக்கினர் யாரோ? எவ்வாற்றானோ? எனக்கடாவியும் மறுக்க.

இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் எனத் தமிழ் மூவகைப்படும். 'முத்தமிழ்த் துறையின் முறைபோகிய வித்தகர்க் கொன்றுணர்த்துவன்' என்னக் கம்பர் அவையடக்கத்தில் கூறியதும் காண்க. இந்த மூன்று தமிழுள் இயற்றமிழை மாத்திரம் வேறு பிரித்து ஓதுவது தொல்காப்பியம் என்னும் அருமந்த நூல் இதுவே எழுத்ததிகாரம் சொல்லதிகாரம் பொருளதிகாரம் என்னும் மூவகைப் பகுப்பையுடையதாய், கற்றோரால் கடத்தற் கரிதாய்க் கடலினும் பெரிதாய் விரிந்து கிடக்கின்றது. இதன் முதனூலாகிய அகத்தியமே மூன்று தமிழையும் விரிவாக ஓதியது என்றால், முதனூல் எவ்வளவினதாக விரிந்திருக்கும் என்பது மனத்தால் அளவிட்டுப் பார்க்க.

இசைத் தமிழுக்கும் நாடகத் தமிழுக்கும் இலக்கண நூல்கள் அகத்தியருடைய மாணாக்கர் வேறு சிலர் இயற்றினர் என்பது அறியப்படுகிறது. ஆனால் அவற்றுள் ஒரு நூலேனும் முழுதும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. சிலப்பதிகார வுரையிலே அடியார்க்கு நல்லார் அந் நூல்களிலிருந்து பல சூத்திரங்களையே மேற்கோளாகக் காட்டி அந்நூல்கள் எல்லாம் இறந்தொழிந்தன என்றார்.

இசைத்தமிழ் என்பது பண் அடைவோடு பாடுவது. தேவாரம், திருவாய்மொழி, திருப்புகழ் முதலியன இசைத்தமிழ் இலக்கியங்கள். சிலப்பதிகாரத்தைத் தவிர்த்து, நாடகத்தமிழுக்குப் பழைமையான இலக்கியங்கள் கிடையா. பிற்காலத்தில் அருணாசலக் கவிராயரால் செய்யப்பட்ட 'இராம நாடகம்' என்பது சிறந்த நாடகத்தமிழ் இலக்கியமே. இதுபோல இன்னும் சில நாடகங்களும் உள. கோவை, கலம்பகம், குறவஞ்சி, பள்ளு முதலியன நாடகத்தமிழ் வகையின என்பர். இயலையின்றி இசைத்தமிழும், இயலும் இசையும் இன்றி நாடகத்தமிழும் அமையா. கட்டளைக் கலித்துறை, கலிவிருத்தம் முதலாயின இசைத்தமிழின் பால. இஃது அறியார் கட்டளைக் கலித்துறை பிற்காலத்து யாப்பிலக்கணத்திற் கூறியதென்று மயங்கி, மாணிக்க வாசகர் காலத்தாற் பிற்பட்டவர் என்று பிதற்றுவர்.

இனி, இப்போது வெளியிடப்பட்ட தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார வுரையாசிரியர் பேராசிரியரோ அன்றித் தெய்வச் சிலையார் என்பார் ஒருவரோ என்று ஆராயப் புகுவாம். இதற்கு முன் தெய்வச்சிலையார் என உரையாசிரியர் ஒருவர் இருந்தார் என்பது ஒருவருக்கும் தெரியாது. தொல்காப்பிய வுரையாசிரியர்கள் என்று நம்மால் தெளியப்பட்டவர்களுடைய உரைகளிலே எதனிலும் தெய்வச்சிலையார் உரையென்று சுட்டி மறுக்கப்பட்டதைக் காணேம். அதனால் தெய்வச்சிலையார் என்பார் நச்சினார்க்கினியர்க்குப் பிற்பட்டவர் என்பது இற்றைப் புலவர் சிலருடைய கொள்கை. உண்மை அதுவன்று என்பது மேல் உரைக்குமாற்றால் தெளிக.

பேராசிரியர் என்பாரைப் பற்றித் தெரியாத புலவர் இக் காலத்தில் ஒருவரும் இரார் என்பது திண்ணம். ஆயினும் அவருடைய உரைகள் யாவை? கோட்பாடுகள் என்ன? மற்றை உரையாசிரியர் கோட்பாடுகளுக்கு மாறுபாடாக இவர் உரையில் உள்ளவை என்ன என்று ஆராய்ந்து துணிந்துகொண்டவர்கள் ஒருசிலரே. அவ்வாராய்ச்சியை முன்னே செய்து முடித்துக் கொண்டாலன்றி, இப்போது வெளிவந்த உரையின் கோட்பாடு களில் ஒற்றுமை வேற்றுமை தெரிந்துகொள்ள வியலாது. இரண்டு உரைகளின் கோட்பாடுகளும் ஒத்திருந்தால் இதன் உரையாசிரியர் பேராசிரியரே என்று முடிவு செய்யலாம். அல்லாக்கால் தெய்வச்சிலையார் என்று கொள்ளலாம்.

இனிப் பேராசிரியர் உரைகள் எனப்பட்டன யாவையென்று ஆராய்வாம். அவைகள் இன்னவென்று துணியப்பட்டால், அவர் பிறரொடு மாறுபடும் இடங்கள் இன்னவென்று கண்டு கொள்வது எளிதே. உண்மையில் பேராசிரியர் உரைகளாக உள்ளன சில தவருக நச்சினார்க்கினியர் உரையென்று அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டன. அவற்றுள் ஒன்று திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் உரை ஆறுமுக நாவலரவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்டது. மற்றொன்று தொல்காப்பியத்தில் பொருளதிகாரவுரை தாமோதரம் பிள்ளையவர்களால் அச்சிடப்பட்டதிலே மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல், செய்புளியல், மரபியல் என்னும் பிந்திய நாலு இயல்களுக்குள்ள உரைப்பகுதி. அந்தப் பதிப்பிலே முந்துற்ற ஐந்து இயல்களின் உரைமட்டுமே நச்சினார்க்கினியருடையது. இதிலே சிலருக்கு இன்னும் மயக்கம் உண்டு. ஆகலின் அதை முன்னே ஒழித்தல் வேண்டும். இவையேயன்றிக் குறுந்தொகை என்னும் நூலுக்குப் பேராசிரியர் உரை எழுதினர் என்ப. அது நமக்குக் கிடைத்திலது.

தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கண நூலுக்கு இளம்பூரணர், கல்லாடர், பேராசிரியர், சேனவரையர், நச்சினார்க்கினியர் என்னும் இவர்கள் எழுதிய உரைகளே இற்றைநாள் வரையில் நமக்குக் கிடைத்தன, இப்போது வெளிவந்த உரை நிற்க. அவ்வுரை

களிலே இளம்பூரணர் உரையும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும் எழுத்துச்சொற்பொருள் என்னும் மூன்று அதிகாரங்களுக்கும் உள்ளன. சேனாவரையர் கல்லாடர் இவர்கள் எழுதிய உரை சொல்லதிகாரத்துக்கு மட்டுமே உள்ளது. இப்போது வெளி வந்த உரையும் சொல்லதிகாரத்துக்கு மட்டும் எழுதப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. மற்றை அதிகாரங்களுக்கு அவர் உரையெழுதின தாகக் காணப்படவில்லை.

ஒழிந்த பேராசிரியர் உரையோ மேலே சொல்லப்பட்ட பொருளதிகாரத்தில் பிந்திய நாலு இயல்களுக்குக் கிடைத்த பகுதியளவே. அதனையும் நச்சினார்க்கினியர் உரையென்றே கொண்டால் இழுக்கென்னையெனின், செய்யுளியலுக்கு நச்சினார்க் கினியர் உரையென ஒன்று மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்திலே அச் சிடப்பட்டது; அதனுள், சூ. 62 உரையில் நச்சினார்க்கினியர் பேராசிரியர் உரையைச் சுட்டி மறுத்துள்ளார். அங்ஙனம் மறுக் கப்பட்ட உரை தாமோதரனார் பதிப்புரையாக இருப்பதனால் அது பேராசிரியர் உரையென்றே துணியப்படும்.

இனிப் பேராசிரியர் உரையென்று துணிந்துகொள்ளப்பட்ட செய்யுளியல் சூ-174 உரையிலே, 'மரபியலுள் பகுத்துச் சொல்லு வாம்' என்று கூறியுள்ளார். ஆதலின் மரபியலுக்கும் பேராசிரியர் உரை செய்துள்ளார் என்பது தேற்றம்.

'மங்கை நல்லவர் கண்ணு மனமும்போன்று
எங்கும்ஓடி யிடறும் சுரும்புகாள்' என்னும்

சிந்தாமணி யுரையிலே, நச்சினார்க்கினியர் தும்பிக்குச் செவியறிவு உண்டென்றும், இதனை 'நண்டும் தும்பியும் நாலறிவினவே' என்னும் மரபியற் சூத்திர வுரையிலே 'வாராதததனால் வந்தது முடித்தல்' என்னும் தந்திர வுத்தியால் கொள்க என்று ஆண்டு உரைகூறிப் போந்தாம் என்றும் கூறினர். 'பல்சாற் பறவை கிளை செத்தோர்க்கும்' என்னும் பெரும் பாணாற்றுப்படைப் பகுதியுரை யிலும் அங்ஙனம் கூறினர்.

'எழுந்து விண்படரும் சிங்கப்பெட்டைமேல்' என்னும் சிந்தாமணி உரையிலே, 'ஒட்டகம் குதிரை கழுதை மரையிவை-பெட்டை என்னும் பெயர்க்கொடைக் குரிய' என்னும் மரபியற் சூத்திரத்துக் 'கொடை' என்றதனால் சிங்கத்துக்கும் பெட்டை கொண்டவாறு அறிக என்றும், 'எருமைப் பெடையோடு எமரீங் கமரும்' (கலி—முல்லை-14) என்பதன் உரையிலே, எருமைப் பெடை என்பது 'பேடையும் பெடையும்' என்னும் சூத்திரத்து 'நாடின்' என்றதனால் அமைத்தாம் எனவும் நச்சினார்க்கினியர் கூறினர். இவை யெல்லாம் தாமோதரனர் பதிப்புரையில் காணேம்.

'வடவேங்கடந் தென்குமரி யாயிடை' என்னும் சிறப்புப் பாயிரவுரையிலே நச்சினார்க்கினியர், வடமொழியாளர் வழக்கைத் தழுவி ஓர் புரட்டுக்கதையைப் புகுத்தி உரைத்தார். அக்கதை பேராசிரியர்க்கு முற்பட்டவர் யாரோ ஒருவர் கட்டிவிட்டது போலும். அவ்வுரை வருமாறு :—(அகத்தியனர்) தொல்காப்பிய னரை நோக்கி நீ சென்று குமரியாரை (உலோபாமுத்திரையாரை)க் கொண்டுவருக எனக் கூறினர். அவர் எம்பெருமாட்டியை எப்படிக் கொண்டுவருவேன் என்று கேட்டார். முன்னே ஆயினும் பின்னே ஆயினும் நாலுகோல் எல்லைக்கு அப்பால் நடக்க விட்டுக் கொண்டுவருக என்று அகத்தியர் சொன்னர். அப்படியே அவர் அழைத்துவந்தார். வைகையாற்றில் இறங்கிச் செல்ல வேண்டியதாயிற்று. வெள்ளம் குமரியாரை இழுத்துக்கொண்டு ஓடியது. தொல்காப்பியனர் ஒரு மூங்கிற் கோலை முறித்து நீட்டினர். அதைப் பிடித்துக்கொண்டு குமரியார் கரையேறினர். அது குற்றம் என்று அகத்தியனர் தொல்காப்பியரைச் 'சுவர்க்கம் புகாப்பிர்' என்று சபித்தார். 'யான் குற்றம் செய்யாதிருக்கச் சபித்தமையால் நீரும் சுவர்க்கம் புகாப்பீர்' என்று தொல்காப்பி யரும் அகத்தியனரைச் சபித்தார் என்பது. இந்த முழுப்புரட்டுக் கதையை யாண்டுக் கண்டெடுத்தாரோ நச்சினார்க்கினியர். இதனை யார்தாம் நம்புவர். 'இது மலடிமைந்தனும் தாணுவிற் புருடனும் வான்மலர் முடிசூடி, இலகுகந்தர்ப்ப நகரினில் சுத்திகை இரசதம்

விலேபேசி, கலகமாயினர் இடையினில் கயிற்றாக் கடித் திருவரும் மாண்டார், அலகையாயினர்— எனும் விவகாரத்தை ஒத்ததே. இந்தக் கதையைத் தாமோதரனுர் பதிப்பு மரபியல் 'விணயினீங்கி விளங்கிய அறிவின்' என்னும் சூத்திரவுரையில், வேதவழக்கோடு மாறுகொள்ளுவார் கூற்றென மறுக்கப்பட்டுள்ளது. சிவஞான முனிவரும் இவ்வாறே சிறப்புப்பாயிர விருத்தியுள் கூறினர். இதுபோன்ற வேதவழக்கோடும் ஆன்றோர் வழக்கோடும் மாறுகொள்ளும் கதைகளைக் கூறினமையால் நச்சினர்க்கினியரைச் சமணரென்று கூறினரும் உளர். அதுகிடக்க, தாமோதரனுர் பதிப்பு மரபியல் உரை பேராசிரியருடையதென்றும், நச்சினர்க்கினியர் மரபியலுரை வேருக உள்ளது, இன்னும் வெளிவரவில்லையென்றும், துணிந்துகொள்க.

'நாட்டம் இரண்டும் அறிவுடம் படுத்தற்குக்
கூட்டியுரைக்கும் குறிப்புரையாகும்' என்னும் களவியற் சூத்திரவுரையிலே, 'புகுமுகம் புரிதல்' என்னும் மெய்ப்பாட்டியற் சூத்திரத்துக்குப் பேராசிரியர் கூறிய உரையானும் உணர்க' என்று நச்சினர்க்கினியர் கூறியுள்ளார். 'தெய்வம் அஞ்சல்' என்னும்மெய்ப்பாட்டியற் சூத்திரத்துள்ளே, 'புறஞ்சொல் மாணுக் கிளவியொடு தொகைஇச்-சிறந்த பத்தும் செப்பிய பொருளே' என்பதனை, 'ஒன்பதும் குழவியொடு இளமைப் பெயரே' என்னும் மரபியற் சூத்திரம்போல மொழி மாற்றி உரைக்கப்படும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இவை ஒத்திருத்தல் கொண்டு மெய்ப்பாட்டியல் உரை பேராசிரியரது என்றே துணிந்து கொள்க.

'ஒண்சுடர் கல்சேர' என்னும் கலிப்பா உரையிலே, '(பறவை குடம்பை) சேர்க்கையினலே ஒலி அவிந்து பொய்கை பள்ளி புக்காற்போலே இருந்ததென்றது, தன் குறிப்பைத் தன்மேல் ஏற்றிக் கூறியதோர் உவம விசேடம். இஃது 'ஒரீஇக் கூறலும் மரீஇய பண்பே' என்னும் சூத்திரத்து அடக்கினும் என்று நச்சினர்க்கினியர் கூறியுள்ளார்.

'இருபொரு ளொருசொல்' என்னும் எச்சவியற் சூத்திரத்துரையிலே, 'குழல்வளர் முல்லையிற் கோவலர் தம்மொடு—மழலைத்

தும்பி வாய்வைத்தூத' என ஒருசொல் ஒருகால் இரண்டு பொருளை உணர்த்தல் வழூவேனும் அமைகவென அமைத்தார். இதனை உவமவியலுள் 'ஒரீஇக் கூறலும்' என்னும் சூத்திரத்துச் 'செய்யுட்கண் இலக்கணமாகக் கூறுமாறும் உணர்க' என்றார். இவ்விரண்டுரையும் தாமோதரனார் பதிப்பு உவமவியல் உரையில் காணப்படவில்லை. ஆதலின் அது பேராசிரியர் உரையென்றும் அதற்கு நச்சினார்க்கினியர் உரை இன்னும் வெளிவரவில்லை யென்றும் அறிந்துகொள்க.

இத்துணையும் கூறியவாற்றால் தாமோதரனார் பதிப்பு மெய்ப்பாட்டியல் உவமவியல் செய்யுளியல் மரபியல் என்னும் நான்கு இயல்களின் உரையும் பேராசிரியர் உரையென்று முடிந்தவாறு அறிக.

இனிப் பேராசிரியர் மெய்ப்பாட்டியல் சூ. 19 உரையில் 'அகத்திணையியலுள் கூறினும்' எனவும், செய்யுளியல் சூ. 191 உரையுள் 'கற்பியலுள் கூறியவாற்றான் அறிக' எனவும் கூறினார். ஆதலின் அவர் அகத்திணையியலுக்கும் கற்பியலுக்கும் உரைசெய்துள்ளார் என்பது தேற்றம். 'உள்ளுறை உவமம் ஏனை உவமமெனத், தள்ளாதாகும் திணையுணர் வகையே' என்னும் அகத்திணையியற் சூத்திரவுரையுள், 'பேராசிரியரும்—மீனெறி தூண்டில் என்பதனை ஏனை உவமம் என்றார்' என்று நச்சினார்க்கினியர் உரைப்பதைக்கொண்டும் அகத்திணையியலுக்குப் பேராசிரியர் உரைசெய்துள்ளார் என்று தெளிக. ஒழிந்த புறத்திணையியல், களவியல், பொருளியல் என்னும் இவற்றுக்கும் பேராசிரியர் உரைசெய்துள்ளார் என்பது மேற்கூறியவாற்றான் துணிக. ஆகவே பொருளதிகாரத்து ஒன்பது இயல்களுக்கும் பேராசிரியர் உரை வகுத்துள்ளார் என்பதும், முதல் ஐந்து இயல்களின் உரை இன்னும் வெளியாகவில்லை யென்பதும், தாமோதரனார் பதிப்பித்த அவை நச்சினார்க்கினியர் உரை யென்பதும் தெளிந்துகொள்க.

இனி, திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியரோ பேராசிரியரோ என்று ஆராய்வாம்.

1. ஷை கோவையார் செய். 191ல் 'பாலைக்கு நிலமில்லை ஆதலின் 'நானிலம்' எனப்பட்டது' என்று உரைக்குறிப்பு எழுதப்பட்டுள்ளது.

நச்சினார்க்கினியர் பாலைக்கு நிலம் வகுத்துக்கொண்டவர். இதனை அகத்திணையியலுக்கும், கலித்தொகை கடவுள் வாழ்த்துக்கும், சிறுபாணாற்றுப்படைக்கும், சிந்தாமணி-மண்மகள் செய். 5-க்கும் அவர் எழுதிய உரையான் உணர்க.

2. 'பூவால் குறிஞ்சி முதலாகிய நிலம் ஆயிற்று' என்பது கோவையார் முதற்செய்யுள் உரைக்குறிப்பு.

'ஒழுக்கத்தால் ஆயிற்று' என்பது அகத்திணையியல் நச்சினார்க்கினியர் உரைக்குறிப்பு.

3. ஷை செய். 50. உரையிலே, 'வல்விபுல்லல்' என்புழி 'இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கு நின்றது' என்பது உரைக்குறிப்பு.

நச்சினார்க்கினியர்க்கு அது செய்யுள் விகாரம் அன்றென்பதும், 'உயர்திணை மருங்கின் ஒழியாது வருதலும்' (எழுத்து—சூ. 157) என்புழி, உம்மையால் ஒழிந்தும் வரும் என்பதனால் முடியும் என்பதும் கருத்து. இதனைக் 'கோன்போல்' (சிந்தா—பதிகம் 5) என்புழியும், பரப்பமை காதற்றுயர் பற்பல்காற் புல்லிக்கொண்டு' (ஷை காந்தருவ-68) என்புழியும், அவ்வாற்றான் முடித்துக் காட்டியதனாலும், தொகுத்தல் விகாரத்திற்கு முந்திய உரையாசிரிகள் காட்டிய 'மழவர் ஓட்டிய' என்னும் உதாரணத்தை விலக்கியதனாலும் உணர்க.

4. ஷை செய். 83, 205, 382, உரைக்குறிப்புக்களால் வினைமுற்றே எச்சமாகத் திரிந்ததென்பது அவ்வுரையாசிரியர் கருத்துப்போலும்.

நச்சினார்க்கினியர் அக்கொள்கையை மறுத்து வினையெச்சமே முற்றாகத் திரிந்ததென்று நாட்டுவர்.

5. ஷை செய். 16 உரையால், செய்தெனெச்சம் பிறவினை கொள்ளாதென்பது அவ்வுரையாசிரியர் கருத்தென்று அறியப்படும்.

நச்சினார்க்கினியர் செய்தெனெச்சம் பிறவினையும் கொள்ளும் என்பர்.

6. காமர் (செய்-352) என்பதற்கு அழகு என்றே பொருள் கூறினார் அவ்வுரையாசிரியர்.

நச்சினார்க்கினியர் 'காமம் மருவும்' என்னும் இரண்டு சொற்கள் செய்யுள் விகாரத்தால் 'காமர்' என நின்றன வென்பர். 'விருப்பம் மருவிய' எனப் பொருளும் கூறுவர். இதனை மருதக்கலி—செய். 80 உரையிலும் பிறண்டும் காண்க.

இவ்வகையான வேறுபாடுகள் இன்னும் பலவுள. ஆதலின், கோவையார் உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் அல்லர் என்பது ஒருதலை. மற்று, அவர் பேராசிரியரே என்பது, பிரயோக விவேக நூலாரும் சொக்கப்ப நாவலரும் நண்பொருண்மாலையாசிரியரும் சுட்டியுரைத்தவாற்றால் துணியப்படும்.

இனிப் பொருளதிகார வுரையாசிரியர் ஆகிய பேராசிரியரும் கோவையார் உரைப்பேராசிரியரும் ஒருவரோ அன்றித் தம்முள் வேறோவெனில், இரண்டு உரைகளிலும் வினைமாற்றுப் பொருளில் வரும் மற்று என்னும் இடைச்சொல் பயில வழங்கியது காணுதும். செய்யுளியல் சூ. 110 உரையிலே 'நீடு வாழ்விராமின்' என்னும் அரிய செய்யுள் வழக்கு உரைநடை காணப்படுகின்றது. கோவையார் உரையிலே 'அது கூறுவீராமின்' (செய். 55) எனவும் 'அணிவீராமின்' (செய். 58) எனவும், 'சேர்வீராமின்' (செய். 214) எனவும் வந்தது. இது 'அடங்கலர் அட்ட வேலான் ஆணையிராமின் என்றான்' (சிந்தா—காந்தருவ. 64) என்புழிக் கண்ட செய்யுணடை.

செய்யுளியல் சூ. 120 உரையுள், 'ஒக்கும் பிறவெனின், ஒவ்வாதாகாதே' என்ற உரைநடை வழக்குவந்தது.

கோவையார்—செய். 43 உரையிலே, வருத்தத்தைச் செய்பு மென்றுகாதேயென உட்கொண்டு' எனவந்தது.

இரண்டு உரைகளும் அணியியலுள் ஓதப்பட்ட அணி வகைகளைக் குறிக்கின்றன.

இரண்டு உரைகளிலும் இலக்கண முடிபுகளில் வேறுபாடு காணப்படவில்லை. இங்குக் கூறியவைகளால் பொருளதிகாரப் பேராசிரியரும் கோவையார் உரையாசிரியரும் ஒருவரே என அறிக.

இனிச் செய்யுளியல் உரையிலும் மரபியல் உரையிலும் 'குற்றிய லுகரமும் அற்றென மொழிப' 'ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லிகரம்' என்னும் எழுத்தியற் சூத்திரங்களுக்கு முன்னுள்ள உரையாசிரியர் 'மெய்யெழுத்துப்போல் உயிர் ஏறிமுடிய இடங்கொடுத்து நிற்கும்' என்று கூறிய உரையை மறுத்துக் குற்றியலுகரம் குற்றியலிகரமும் ஒற்றுப்போலப் புள்ளிபெற்று நிற்கும் என்று பேராசிரியர் கூறினர். 'பிறிது பிறிதேற்றலும்' என்னும் சொல்லதிகாரச் சூத்திரத்திற்கும் முன்னை உரையாசிரியர் ஆறும் வேற்றுமை உருபு மற்ற வேற்றுமை உருபுகளையும் ஏற்று நிற்கும் என்று கூறிய உரையை மறுத்து வேறு உரைகூறினர். கோவையாரில் 'ஏழையின்' (செய்-19) என்புழி இன் ஏழனுருபு. அது புறனடையாற் கொள்ளப்பட்டதென்றார். 'ஏர்குவளை' (செய்-66) என்னும் இயல்பு புறனடையாற் கொள்க எனவும் கூறினர். ஆதலின், அப்பேராசிரியர் எழுத்ததிகாரத்துக்கும் சொல்லதிகாரத்துக்கும் உரையெழுதியுள்ளார் என்பதும் அறிந்து கொள்க.

இனிப் பேராசிரியரது பொருளதிகார வுரையையும் கோவையார் உரையையும், குறுந்தொகைக்கு அவர் உரை செய்துள்ளார் என்பதையும் ஆழ்ந்து நோக்குக. நோக்கின், அவர் எனைத்து மாட்சி உடையவர் என்பது தெரிந்து கொள்ளலாம். பண்டைச் சங்கத்து மூவகைத் தமிழ் இலக்கியங்களிலும் இலக்கணங்களிலும் இவர் உண்டு உமிழாதது ஒன்றும் இல்லையென்பது திண்ணம். பிற்பட்ட நூல்களும் அப்படியே. சொற்களுக்கு உண்மைப்

பொருள் கண்டு எழுதுவதிலும், இலக்கணக் குறிப்புக்கள் விடாமல் எழுதுவதிலும், நாவுக்கும் காதுக்கும் இனிய உரை நடை எழுதுவதிலும் மிகச் சிறந்தவர் இவர். அளவிடற்கரிய அரும்பொருள் செறிந்து எதிர்ப்படும் தடைகளைத் தகர்த்துக்கொண்டு தேக்கெறிந்துவரும் காவிரியாற்று ஒழுக்கன்றி இவர் உரையொழுக்கிற்கு ஒப்புக் காண்பதற்கில்லை. ‘பல்காற் பழகினும் தெரியா வுளவேல், தொல்காப் பியம்திரு வள்ளுவர் கோவையார், மூன்றினும் முழங்கும்’ என்று இலக்கணக்கொத்து நூலாரால் பாராட்டப்பட்ட மூன்று கடல்களுள் இரண்டு இவர் கரைத்துக் குடித்து எப்பமிடப்பட்டன வெனின் இவர்க்கு ஓர் உவர்க்கடலை உண்டுமிழ்ந்த குறுமுனி ஒப்பாவது எப்படி? ஒருவழி ஒப்புக் கூறவேண்டுமானால் முன்னுள்ளோருள் நக்கீரரும் பின்னுள்ளோருள் சிவஞானமுனிவரும் தவிர வேறு ஒருவரும் கூறுவதற்கு இல்லை. யாம் கூறியது இவ்வளவும் அவர்க்குப் பொருந்தியதே என்பதற்கு அவர்தம் இயற்பெயர் நிற்கப் பேராசிரியர் என்னும் அடையடுத்த சிறப்புப் பெயரே சான்று.

அற்றேல், ‘பச்சைமா லனைய மேகம் பௌவநீர் பருகிக் கான்ற, எச்சினுல் திசையும் உண்ணும் அமிழ்தென எழுநா எச்சில், மெச்சி நாளும் விண்ணோர் மிசைகுவர் வேதகீத, நச்சினார்க் கினியன் எச்சில் நறுந்தமிழ் நுகர்வர் நல்லோர்’ என்று நச்சினார்க்கினியர் பாராட்டப்பட்டது, எங்ஙனம் எனின், அது புனைந்துரை வகையாற் கூறியதன்றி உண்மையன்று. பாரத் தொல்காப்பியத்துக்கும் பத்துப் பாட்டுக்கும் கலிக்கும் குறுந்தொகையுள் ஐந்நான்கு செய்யுளுக்கும் அவர் உரை செய்தது உண்மையே. ஆயினும், அவற்றுள் ஒன்றற்கேனும் அவர் புதிதாக உரை யெழுதினார் அல்லர். அவை யெல்லாவற்றிற்கும் முன்னுரைகள் இருந்தன என்று அவர் உரையினலே விளங்குகின்றது. தொல்காப்பிய நச்சினார்க்கினியர் உரையை நாம் மற்றை உரையாசிரியர் உரைகளோடு ஒப்புநோக்கிப் பார்ப்போமானல் சிலசூத்திரங்களுக்கு இளம்பூரணர் உரையிலிருந்தும், சில சூத்திரங்களுக்குச் சேனாவரையர் உரையிலிருந்தும், சில சூத்திரங்களுக்குக் கல்லாடர் உரை

யிலிருந்தும், பிறவற்றிலிருந்தும் பெரும்பான்மையும் படியெடுத்து எழுதினதாகக் காணலாம். பிற்காலத்து இலக்கண விளக்க நூலுரையும் அப்படிப்பட்டது. பேராசிரியரது உரையை நோக்கின், ஆழ்ந்தகன்று நுண்ணியதாய மதியில் தன்னியல்பிற் சுரந்ததாய், பிறரெல்லாம் தன்னில் படியெடுத்தெழுத அவாவி நிற்பதொன்று என்று கண்டுகொள்ளலாம். சிறப்புப்பாயிர விருத்தியில், சிவஞான முனிவரும், அகத்தியனுரைத் தொல்காப்பியனுர் சபித்தார் என்னும் பொய்க்கதையை மறுத்தற்கு 'வினையினீங்கி விளங்கிய அறிவின்' என்னும் மரபியற் சூத்திரத்துப் பேராசிரியர் உரையிலிருந்து 'முன்னோர் மொழி பொருளே யன்றி அவர் மொழியும் பொன்னேபோற் போற்றுவம்' என்னும் முறைப்படி, படியெடுத்து எழுத முற்பட்டார் என்றால் அவ்வுரையின் மேம்பாடு மதிப்பில் அடங்குவதொன்று ஆமோ.

நச்சினுர்க்கினியர் கல்வி மிகவிரிந்தது என்பதில் தடையில்லை. பொருளாழமும் நுண்மையும் குறைவுஎன்க. இதனாலன்றே அவர் பலவிடத்தும் வழுவிப் பிரயோக விவேக நூலாராலும் சிவஞான முனிவராலும் கடியப்பட்டார் என உணர்க. சிவஞானமுனிவர் சூழுவளியில் பறக்காதது பேராசிரியர் உரை ஒன்றேயென அறிக. 'பாயின மேகலை (திருக்கோவையார்) என்பது ஆகுபெயர்' என்ற பேராசிரியர் கூற்றைப் பிரயோக விவேக நூலார் மறுத்தது அவர் கருத்தறியாமையால் என விடுக்க. நச்சினுர்க்கினியர் முன்னுரையாசிரியர்கள் காட்டாத உதாரணங்களை மிகப் பலவாகக்காட்டியதும் உண்டு. சிற்சில விடங்களில் முன்னோரது பொருந்தாத உரைகளை மறுத்துப் பொருத்தமான பொருள் கூறியதும் உண்டு. ஆகுபெயர்க்கும் அன்மொழித்தொகைக்கும் வேற்றுமை இன்னதென்று எடுத்துக்காட்டியதும், வினையெச்சமே முற்ருய்த் திரிந்ததென்று நிலையுறுத்தியதும், எண்ணுப்பெயர் எண்ணப்படும் பொருளை உணர்த்தும்வழி ஆகுபெயரேயாமென முடித்ததும், அன்னபிறவும் பாராட்டத் தக்கனவேயாம். அதுகிடக்க, மணிவாசகப் பெருமான் அருளிய கோவையாருக்கும் பிற்காலத்தில் இயற்றப்பட்ட கோவைகளுக்கும் அகப்பொருள் இலக்கணத்

துறைவகையில் சிறிது வேற்றுமை உண்டு. தமது உரையில், பேராசிரியர் அதற்கொத்தபடி துறைவகுப்புச் சூத்திரங்களை மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டுகிறார். அவை இன்னநூலில் உள்ளனவென்று அறியப்படவில்லை. மற்றை உரையாசிரியர்கள் ஆட்சியில் வரவும் காணேம். இவருக்கு உரை யெழுதுவதன்றிச்செய்யுள் இயற்றுதலினும் திறன் உண்டுபோலும். இது செய்யுளியல் உரையிலே இவர் 'உரைச் சூத்திரங்கள்' என்று எண்ணிறந்தன காட்டுவது கொண்டும், கோவையார் முகவுரையைச்செய்யுணடையில் எழுதியது கொண்டும் அறியப்படும். அதுகொண்டு கோவையார் உரையில் காட்டப்படும் துறையடைவுச் சூத்திரங்களெல்லாம் இவர் தாமே யியற்றினர் போலும் எனவும் அறிஞர் கூறுப.

இலக்கண நூல்களிலெல்லாம், எழுத்தும் சொல்லும் ஆராய்வதோடு நின்றுவிடுவர் பெரும்பாலார். பொருளிலக்கணத்தில் மிகச் சிலரே நுழைவர். அதனுள்ளும் அகப்பொருள் நூலில் நுழைவார் மிக அரியர். கடைச்சங்க காலத்திலே பொருளதிகாரம் வல்லார் அரியராயிருந்தார் என்றால், இக்காலத்திலே கேட்பானேன். இவ்வகப் பொருணூல்களில் இவ்வுரையாசிரியர்க்குள்ள தேர்ச்சி மற்றெவருக்கும் இல்லையென்றே துணிந்து சொல்லலாம். அகப்பொருணூல்களில் உள்ளுறைப் பொருளும் இறைச்சிப் பொருளும் கண்டுரைப்பதுதான் மிகஅரிது. அதுவோ இவர்க்கு மிக எளிது. உவமவியல் சூ-25 உரையுள், 'கரைசேர் வேழம்,' 'நீருறைகோழி நீலச்சேவல்' 'வண்ண வாண்டமை துளங்கு வாலிழையே' 'பொய்கைப் பள்ளிப் புலவுநாறுநீர் நாய்' (ஐங்குறுநூறு-12, 51, 73, 63) என்பவைகளுக்கும், செய்யுளியல் சூ-110 உரையில், 'முல்லைவைந்நுதி' (அகம்-4.) என்பதற்கும் இவர் கண்டெழுதிய பொருள் வியக்கத்தக்கதெனக் காணலாம். உவமவியல் சூ-32 உரையுள் 'வையங்காவலர் வழி மொழிந்தொழுக' (புறம்—8) என்பதற்கு விரித்த உரையும் வியக்கத்தக்கது. அகப்பொருள் இலக்கணங்களில் ஆழ்ந்து விரிந்த அறிவுடைமையாற்றான் அவர் திருக்கோவையார் குறுந்தொகை முதலிய அகப்பொருள் நூல்களுக்கு உரையெழுதல் எளிதாயிற்று.

இனி, 'ஆத்திரையன் பேராசிரியன் பொதுப்பாயிரம் செய்தான்' என்று மரபியலுரையில் இப்பேராசிரியர் குறித்தலால் அவர் இவரின் வேறெனவும், இவர்க்கு முற்பட்டவர் எனவும் அறிக. ஆத்திரையன் பேராசிரியன் என்றது தன்மைப் படர்க்கையாக இவரையே சுட்டியதென்று கூறுவாரும் உளர். அது பொருந்தாது. யாப்பருங்கல விருத்தியில் குறிக்கப்பட்ட பேராசிரியரும் வேறெனவே கொள்க.

தொல்காப்பிய உரையாசிரியராகிய பேராசிரியரது காலம். இதை வரையறுப்பதற்கு மற்றை உரையாசிரியர் காலத்தையும் ஒருவாறு வரையறுத்தல் வேண்டும். இவர், இளம்பூரணருக்குப் பிற்பட்ட காலத்தினர் என்பதும் நச்சினர்க்கினியர்க்கு முற்பட்ட காலத்தினர் என்பதும் பொருளதிகாரவுரைகளால் மயக்கமின்றி அறியப்படும். நச்சினர்க்கினியர்க்கு முந்தியவர் சேனவரையர் என்பதும், சேனவரையர்க்கு முந்தியவர் இளம்பூரணர் என்பதும் சொல்லதிகார வுரைகளால் அறியப்பட்டன. கல்லாடருக்கும் பேராசிரியர்க்கும் இடம் சேனவரையர்க்கு முன்னே பின்னே தெரியவேண்டும். ஆனல், மரபியல் உரையிலே, பதமுடிப்பு என்பதோர் இலக்கணம் படைத்துக் கோடலும், மலைபடுகடாத்தினை ஆனந்தக்குற்றம் எனப் பிற்காலத்தான் ஒருவன் குற்றம் காட்டுதலும், 'தன்னுன் ஒருபொருள் கருதிக் கூறல்' என்னும் குற்றத்தின் பாற்படும் என்றும், பாட்டியல் மரபெனக் காட்டுவன நின்றுபயனின்மை என்னும் குற்றத்தின் பாற்படுமெனவும், உவமவியல் உரையிலே, இவ்வோத்திற் கூறிய உவமங்களையும், சொல்லதிகாரத்துள்ளும் செய்யுளியலுள்ளும் சொல்லுகின்றன சில பொருள்களையும் வாங்கிக்கொண்டு, செய்யுட்கண்ணே அணியென இக்காலத்தாசிரியர் நூல் செய்தாரும் உளர் என்றும், பேராசிரியர் கூறியதனல், இவர் நன்னூலாருக்கும் ஆளவந்த பிள்ளையாருக்கும் பாட்டியல் அணியியல் ஆசிரியர்க்கும் பிற்பட்டவர் என்பது தெளிந்து கொள்ளப்பட்டது.

மெய்ப்பாட்டியல் சூ. 25 உரையிலே 'வன்கண் குடிகாத்தல் கற்றறிதல் ஆள்வினையோடு ஐந்துடன் மாண்டதமைச்சு' என்

னும் குறளை மேற்கோளாகக் காட்டிக் கற்றறிதல் என்பதற்குக் கற்றலும் அறிதலும்' எனப்பிரித்துரைத்தார். இது பரிமேலழக ரால் மறுக்கப்படுதலால் அவர் பேராசிரியர்க்குப் பிற்பட்டவர் போலும். இப்பரிமேலழகர் உரை பெரும்பாலும் சேனவரையர் கொள்கைகளைத் தழுவி நிற்றலால் அவர் சேனவரையர்க்குப் பிற்பட்டவர் என்று கொள்ளப்படுவர். அவர் நச்சினர்க்கினி யர்க்கு முற்பட்டவர் என்பது பரிபாடலுரை முகவுரையால் அறியலாம்.

சேனவரையர், 'எல்லாமென்னும் பெயர்நிலைக் கிளவி பல் வழி நுதலிய நிலைத்தாகும்மே' என்னும் சூத்திரவுரையிலே, 'மேனியெல்லாம் பசலையாயிற்று' என்புழி 'எல்லாம் என்பது எஞ்சாப் பொருட்டாய் வருவதோர் உரிச்சொல் என்பாரும் உளர்' என்றார். கோவையார் செய். 351-ல், 'சென்ற தெல் லாம்' என்புழி, 'எல்லாம் என்பது முழுதும் என்னும் பொருள் படுவதோர் உரிச்சொல்' என்றார் பேராசிரியர். இதனல் பேரா சிரியர் சேனவரையர்க்கும் முந்தியவர் என்பது பெறப்படும்.

இனிச் 'சேனவரையன்' 'சேனவரசி' யென்பன முறையே பண்படுத்துவந்த ஆண்பாற்பெயர் என்றும் பெண்பாற்பெயர் என்றும் நன்னூல் உரைகாரர் மயிலைநாதர் எடுத்துக்காட்டுவதனல், பேராசிரியர் அம்மயிலைநாதர்க்கு மிக முந்தியவர் என்பது சொல்லா மலே அமையும்.

இனி, அடியார்க்குநல்லார் என்பவர் சிலப்பதிகாரத்துக்கு உரை செய்தவர். இவர் அந்நூல் முகவுரையில் 'காப்பியம்' என்பது வடமொழித் திரிபு எனக் கூறினர். இதனைச் சிந்தா மணிப் பாயிரவுரையில் நச்சினர்க்கினியர் மறுத்துள்ளார். இத னல், அடியார்க்குநல்லார் நச்சினர்க்கினியர்க்கு முந்தியவராவர். முந்நீர் என்பதற்குப் பொருள், படைத்தலும் காத்தலும் அழித்த லும் ஆகிய மூன்று தன்மையும் உடையது கடல் என்றும், பாலை யோடு நிலம் ஐந்து வகைப்படும் என்றும் அடியார்க்குநல்லார் கூறியவாறே நச்சினர்க்கினியர் கூறினர். இவ்வடியார்க்குநல் லார் 'திங்களைப்போற்றுதும்' என்புழித் திங்கள் என்பது மங்கலச் சொல் எனக் குறித்தமையாலும், தண்டியலங்காரச் சூத்திர மேற்

கோள் கூறினமையாலும், பாட்டியல், அணியியல் ஆசிரியர்க்குப் பிற்பட்டவராவர். இவர் 'குற்றிய லுகரமும் அற்றென மொழிப' என்னும் சூத்திரத்திற்குப் பேராசிரியர் கருத்துக்கிணங்கப் பொருள் கொள்ளவில்லை. ஆயினும் பணித்தல், (காதை-8) அருளிச் செய்தல் 'மண்டலமே பணியாய்' (கோவை-177) என்புழிப்போல் என்றும், வேம்பன் (காதை-16) கொன்றையன் (கோவை-400) என்றாற்போல என்றும், குறிப்பதனால், இவர்க்கும் முந்தியவர் பேராசிரியர் என்று கொள்ளலாம்.

இனி, எஞ்சிய உரையாசிரியர் காலத்தை வரையறை செய்யப் புகுமுன், இப்போது புதிதாக அச்சிடப்பட்ட சொல்லதிகார வுரையாசிரியர் பேராசிரியரோ அன்றித் தெய்வச்சிலையாரோ என ஆராயவேண்டுவதாயிற்று. அதற்குப் பேராசிரியர் உரையென்று முன்னமே தெளியப்பட்டவைகளுக்கும் இவ்வுரைக்கும் கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளனவோ வென்று பார்ப்போம்.

1. 'உயர்திணை யென்மனார் மக்கட்சுட்டே' என்னும் முதற் சூத்திரவுரை இப்போது வெளிவந்த சொல்லதிகாரவுரையிற் காண்பது பின்வருமாறு. 'உலகத்துக்குப் பொருள் எல்லாவற்றினும் மக்களென்று சுட்டப்படும் பொருளை உயர்திணை யென்று சொல்லுவர். அவரல்லாத பொருளையும் பிறபொருளையும் அஃறிணை யென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர். அவ்விருதிணைக்கண்ணும் ஒலிப்பன சொல்லாவன.' எ-று. மரபியல் சூ-102 உரையில் பேராசிரியர் உரையென்று கண்டது பின்வருமாறு.—'உயர்திணை யென்று சொல்லுப ஆசிரியர் மக்கட் சுட்டின்கண், அஃறிணை யென்று சொல்லுப ஆசிரியர் அவரல பிறவற்றுக்கண், அவ்விரு திணைப் பொருண்மேலும் இசைக்கும் சொல்' எ-று.

2. 'வினையே குறிப்பே இசையே பண்பே' என்னும் சொல்லதிகாரச் சூத்திரவுரையிலே 'ஊரெனப்படுவது உறையூர்' எனச் சிறப்புப்பற்றியும் வருமாலெனின், அது பெயர்ப்பொருளின் பாகுபாடாதலின் பெயரென அடங்கும்' என்று கூறப்பட்டுள்ளது. 'அடியின் சிறப்பே பாட்டெனப்படுமே' (செய்யுளியல் சூ-35)

'மாத்திரை முதலா அடிநிலைகாறும் நோக்குதற் காரணம் நோக்கெனப்படுமே' (சூ104) என்புழி அது சிறப்புக் குறித்தது என்பது பேராசிரியர் உரை.

3. மரபியல் கடைச்சூத்திர வுரையிலே, 'அன்னபிறவும் கிளந்தவல்ல' என்னும் சொல்லதிகாரச் சூத்திரக்கருத்து ஒருவாறு பேராசிரியரால் உணர்த்தப்பட்டது. அது வருமாறு.—இசையும் குறிப்பும் பண்புமேயன்றிச் சீர்த்தியும் புனிறும்போல்வன வேறும் உள எடுத்தோதப்பட்டன எனவும், எடுத்தோதாது இசையும் குறிப்பும் பண்புமன்றிச் சேண் என்றும் தொறுவென்றும் வருவன உளவென்றும் கூறினமையின்........................எ-று. இதுவொன்றே அவர் சொல்லதிகாரத்திற்கு உரைசெய்துள்ளார் என்பதற்கு அமையும் சான்று. இவ்வுரை இச் சொல்லதிகாரப் பதிப்புரையில் காணேம்.

4. 'கடிசொல் இல்லை காலத்துப் படினே' என்னும் சூத்திரத்துக்குப், 'புதியன புகுதலும் பழையன கழிதலும்' என்னும் நன்னூற் சூத்திரக் கருத்திற்கிணங்கப் பேராசிரியர் மரபியற் கடைச்சூத்திரவுரையில் கூறினர். புதிய பதிப்புச் சொல்லதிகாரத்தில், அச்சூத்திரத்தின் கருத்து வினைச்சொல் திரியுமாறு உணர்த்துதல் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

5. 'ஒப்பில் வழியாற் பொருள் செய்குநவும்' (இடையியல் சூ. 2) என்பதற்கு அன்ன ஏய்ப்ப உறழ என்றாற்போலும் உவமவுருபுகள் என்று கொண்டார் பேராசிரியர் என்பது 'நாலிரண்டாகும் பாலுமாருண்டே' என்னும் உவமவியற் சூத்திரவுரையால் அறியப்படும். சொல்லதிகாரவுரையில் உரை வேறுபாடாகக் காணப்படுகின்றது.

6. 'பிரிநிலை வினையே பெயரே ஒழியிசை' என்னும் சூத்திரத்தில் ஓதிய பத்து எச்சங்களுக்கும், சொல்லதிகாரவுரையில் கூறப்படும் இலக்கணம் ஒருவகை; அவைபற்றிப் பேராசிரியர் மரபியல் உரையிற் குறிக்கும் இலக்கணம் வேறுவகை.

இவற்றைப்போல இரண்டிலும் ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாத உரைக்கருத்துக்கள் இன்னும் சிலவுள. ஆதலின் இச்சொல்லதிகார வுரையாசிரியர் பேராசிரியர் அல்லர் என்பதே துணிபு. பிறிதாறின்மையால் அவ்வாசிரியர் வேறு சில ஏட்டில் கண்டவாறு தெய்வச்சிலையார் என்பதே துணிவு.

7. வினையெச்சம் முற்றாய்த் திரிந்ததென்று இச்சொல்லதிகாரத்து 'வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறு பல்குறிய' என்னும் சூத்திரவுரையில் கூறப்பட்டுள்ளது. பேராசிரியர் கருத்து, முற்று எச்சமாய்த் திரிந்ததென்பது.

தெய்வச்சிலையார் காலவாராய்ச்சி.

'உயர்திணை யென்மனார் மக்கட்சுட்டே' என்னும் சூத்திரத்து உரையிலே, நச்சினார்க்கினியர், 'இசைக்கும்' என்னும் சொல்லிற்கு 'ஒலிக்கும்' என்பது பொருளாக முற்பட்ட உரையாசிரியர் ஒருவர் கூறியதைச் சுட்டி மறுத்துள்ளார். கல்லாடர் உரையிலும் அவ்வாறே மறுக்கப்பட்டுள்ளது. இத் தெய்வச்சிலையார் உரையிலே, அங்ஙனம் 'இசைக்கும்' என்பதற்கு 'ஒலிக்கும்' என்று பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. இளம்பூரணர் சேனாவரையர் உரைகளில் அவ்வாறு பொருள் கூறப்படவில்லை. உயர்திணை என்பது பண்புத் தொகையென்ற ஒருவர் கூற்று, நச்சினார்க்கினியர் உரையிலே மறுக்கப்பட்டுள்ளது. தெய்வச்சிலையார் உரையிலே, அது பண்புத் தொகையென்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது. மற்றை உரைகளில் அதைக் காணோம். ஆகலின் நச்சினார்க்கினியரும் கல்லாடரும் தெய்வச்சிலையார் உரையென்று பெயர் சுட்டி மறுத்திலரேனும், மறுக்கப்பட்டது தெய்வச்சிலையார் உரையேயாம். ஆகவே, தெய்வச்சிலையார் என்பார் நச்சினார்க்கினியர்க்கும் கல்லாடர்க்கும் முற்பட்டவர் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

இனி, அச்சூத்திரத்து இளம்பூரணர் உரையிலே, 'என்ப' என்னும் முற்றுச்சொல் பகரம் குறைக்கும் வழிக் குறைத்தல் என்பதனால் குறைந்து, மன்னும் ஆரும் என இரண்டிடைச்

சொல் விரிக்கும் விழிவிரித்தல் என்பதனால் விரிந்து என்மனார் என்றாயிற்று' என்று கூறப்பட்டுள்ளது. தெய்வச்சிலையார் உரையில் அவ்வகை முடிபு மறுக்கப்பட்டுள்ளது. 'பிறிது பிறி தேற்றலும்' என்னும் சூத்திரத்து இளம்பூரணர் உரையிலே ஆறும் வேற்றுமை உருபு மற்றவேற்றுமை யுருபுகளை யேற்கும் என்று பொருள் கூறப்பட்டு, 'சாத்தனதனை' என உதாரணம் காட்டப்பட்டது. இது தெய்வச்சிலையார் உரையில் மறுக்கப் பட்டுள்ளது. 'நெடியனும் வலியனும் ஆயினான்' என ஆக்க வும்மைக்கு உதாரணம் இளம்பூரணர் காட்டினார். இதுவும் தெய்வச்சிலையார் உரையில் மறுக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால் தெய்வச்சிலையார் இளம்பூரணருக்குப் பிற்பட்டவர் என்பது துணிவு.

இனித் தெய்வச்சிலையார் சேனாவரையர்க்கு முற்பட்டவரோ பிற்பட்டவரோ என்று ஆராய்வாம்.

1. 'உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே' என்னும் சூத்திரத்து உரையிலே 'என்மனார்' என்பதற்கு இளம்பூரணரால் குறிக்கப்பட்ட முடிபை மறுத்த தெய்வச்சிலையார், அது 'என்ப' என்னும் முற்றுச் சொல்லின் திரிபு என்று கூறினார். 'இயற் சொற்றிரிசொல்' என்னும் சூத்திரத்துச் சேனாவரையர் உரையிலே 'என்மனார் என்பதை வினைச்சொற்றிரிபு என்பாரும் உளர். அது 'என்றிசினோர்' 'பெறலருங்குரைத்து' என்பனபோலச் செய்யுண் முடிபு பெற்று நின்றதென்றலே பொருத்தமுடைத்து, என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

2. 'வேற்றுமைத் தொகையே உவமத்தொகையே' என்னும் சூத்திரத்துச் சேனாவரையர் உரையிலே, 'வேற்றுமை உருபும் உவமவுருபும் வினைச்சொல்லீறும் பண்புச் சொல்லீறும் தொகுதலின் தொகையாயின என்பாரும், அவ்வப் பொருண்மேல் இரண்டும் பலவுமாகிய சொற்கள் பிளவுபடாது ஒற்றுமைப்படத் தம்முள் இயைதலின் தொகையாயின என்பாரும் எனஇருதிறத்தர் ஆசிரியர் ....இரண்டு சொல் தொக்கன என்பதே

ஆசிரியர் கருத்தாம்' என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த இரண்டு கொள்கைகளுள் முந்தியது இளம்பூரணர் உரையில் கண்டது. பிந்தியது தெய்வச்சிலையார் உரையில் கண்டது.

3. 'மன்னுப்பொருளும் அன்னவியற்றே' என்புழி 'மன்னுப்பொருள்' என்பதற்கு 'இல்லாப்பொருள்' என்று இளம்பூரணர் உரைத்த உரையைத் தெய்வச்சிலையார் மறுத்து 'நிலையாத பொருள்' எனப் பொருளுரைத்து 'இளமையும் நிலையாது' 'யாக்கையும் நிலையாது' என உதாரணம் காட்டினார். சேனாவரையர் 'இல்லாப் பொருட்கு நிலையுறுதல் இன்மையின் மன்னுப்பொருள் என்றார்' என்று கூறினார். இது தெய்வச் சிலையார் மறுப்புக்கு விடை யென்பது உய்த்துணரப்படும்.

4. 'தன்மை சுட்டலும் உரித்தெனமொழிப' என்னும் சூத்திரத்துச் சேனாவரையர் உரையிலே 'நின்றுவற்றும்' என்னும் ஒரு குற்றத்தின் இயல்பு யாம் முன் கண்டுகொண்டது. இது இப்போது தெய்வச்சிலையார் உரையில் காணப்படுகின்றது. அச் சூத்திரத்து இளம்பூரணர் தந்துணிபு இதுவெனக் கூறிவிட்டுப் பிறர் மதம் ஒன்றையும் எடுத்துரைத்தார். அது வருமாறு:—

இனி, ஒருவன் 'வேறிடம்' என்பதனைத் 'துணியப்படும் பொருட்கு வேறாகி நிற்கும் பொருள்' என்னும் அவன் உதாரணம் காட்டுமாறு 'குற்றிகொல்லோ என ஐயமுற்றான், மகனென்று துணியின், 'குற்றியன்று மகன்' எனவும் குற்றியென்று துணியின், மகனல்லன் குற்றி எனவும் வருமென்னும்' .... இவ்வாறு பிறர் உரையாகச் சுட்டப்பட்டது தெய்வச் சிலையார் உரைக்கு முழுதும் ஒத்திருப்பது கொண்டு, தெய்வச் சிலையார் இளம்பூரணருக்கு முற்பட்டவரென்று கருதற்கு இடனுண்டு ஆயினும், அத்தெய்வச்சிலையார் இளம்பூரணர் கருத்துக்கு மாறாக உரைத்த உரைகள் பலவற்றுக்கும், இளம்பூரணர் உரையில் மறுப்புக் காணாமையாலும், உரியியல் உரையில் தெய்வச் சிலையார் காட்டிய உதாரண மேற்கோள்கள் பெரும்பான்மையும் ஒத்தனவாகச் சேனாவரையர் உரையில் காணப்படுவதனாலும், இளம்பூரணர் சுட்டிய பிறர் உரையென்றது, அவர்க்கு முன்னிருந்த வேறோர் ஆசிரியர் உரையென்று கொள்க.

'ஆண்மையடுத்த மகனென்கிளவியும்' என்னும் சூத்திரத்துச் சேனாவரையர் உரையிலே, 'அவை முதலாகிய பெண்டென் கிளவியும்' என்பதுபற்றி, 'பெண்டன் கிளவியும்' என்று பாடமோதி, 'அவை அவ்வாட்டி இவ்வாட்டி உவ்வாட்டி என்பாரும் உளர்' என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனம் அவர் குறித்த உரை இளம்பூரணர் உரையன்று. 'செப்பே வழீஇயினும் வரைநிலையின்றே' என்புழி 'உம்மை ஆக்கவும்மை என்பாரும் உளர்' என்று சேனாவரையர் குறித்ததும் இளம்பூரணர் உரையன்று.

'முதலும் சினையுமென்ரு யிருபொருட்கும்' என்னும் உவமவியற் சூத்திரவுரையிலே, 'மாரி யானையின் வந்துநின் றனனே' என்பது திணை மயங்கிற்று. ....இக்கருத்து அறியாதார் இவற்றைச் 'செப்பினும் வினாவினும்' என்புழி இலேசுகொண்டுரைப்ப' என்று பேராசிரியர் கூறினார். இதுவும் இளம்பூரணர் உரையிற் காணப்படவில்லை. இதனால் இளம்பூரணருக்கு முன்னாகப் பின்னாக நாம் கண்ட வுரைகளின் வேறாகச் சிலவுரைகள் வழங்கினவென்று தெளிக.

'செப்பினும் வினாவினும் சினைமுதற் கிளவிக்கு' என்னும் சூத்திரவுரையிலே, 'இம்மகள் கண் நல்லவோ கயல் நல்லவோ' என உதாரணம் காட்டினர் இளம்பூரணர். தெய்வச்சிலையார் அவ்வுதாரணத்தை அடுத்த 'தகுதியும் வழக்கும்' என்னும் சூத்திரவுரையில் காட்டினார். கல்லாடர் 'செப்பினும் வினாவினும்' என்புழியே காட்டினார். சேனாவரையர் அவ்வுதாரணத்தை மறுத்து, 'உண்மையுணர்தற்கு வினாயதன்றி ஐயவுவமை வாய்பாட்டால் கண்ணைப் புனைந்துரைத்தல் கருத்தாகலின், அன்னவையெல்லாம் உரையென்னும் செய்யுளாம்' என்றார்.

'கு ஐ ஆனென வரூஉம் இறுதி அவ்வொடு சிவணும்' என்னும் சூத்திரவுரையில், ஐ உருபு அகரமேற்று வருதற்கு, 'காவலோனக் களிறஞ்சும்மே' என உதாரணம் காட்டினர் சேனாவரையர். தெய்வச்சிலையார் அதற்கு உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க என்றார்.

'பெண்மை சுட்டிய உயர்திணை மருங்கின், ஆண்மை திரிந்த பெயர்நிலைக்கிளவியும்' என்னும் சூத்திரத்துச் சேனாவரையர் அலி யென்னும் பெயர் உயர்திணைப்பால் முடிபு கொள்ளாதென்று விலக்கினார். இஃது அச்சூத்திரத்துத் தெய்வச்சிலையார் கொள்கை யை மறுப்பதாகக் காணப்படுகின்றது.

'ஆண்மையடுத்த மகனென் கிளவியும்' என்னும் சூத்திரத் துச் சேனாவரையர் 'புறத்துப்போய் விளையாடும் பேதைப்பருவத் துப் பெண்மகளை மாறோகத்தார் இக்காலத்தும் பெண்மகனென்று வழங்குப' என்று கூறியுள்ளார். இது 'அவ்வாறு கூறுதல் பண்டையார் வழக்கு' என்று தெய்வச்சிலையார் கூறிய உரைக்கு மறுப்பாகக் காணப்படுகின்றது.

எச்சவியலுள் ஓதப்பட்ட பெயரெச்சம் வினையெச்சம் பிரி நிலையெச்சம் உம்மையெச்சம் முதலாயின வினையியலுள்ளும் இடையியலுள்ளும் ஓதப்பட்ட அவற்றின் வேறெனத் தெய்வச் சிலையார் கொண்டு, அவற்றிற்கு உதாரணங்களும் வேறாகக் காட்டினார். சேனாவரையர் அவ்வினையியலுள்ளும் இடையிய லுள்ளும் ஓதப்பட்ட எச்சங்களுக்கே முடிபு எச்சவியலுள் ஓதப் பட்டதென்று, கடாவிடை உள்ளுறுத்து உரைகூறினார். இதுவும் சேனாவரையர் தெய்வச்சிலையார் கொள்கையை மறுத்தவாறென்று கருதப்படும்.

இக் கூறியவாற்றால் தெய்வச்சிலையார் இளம்பூரணருக்கும் சேனாவரையர்க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தினர் என்று துணியப் படும்.

சேனாவரையர் உரையிலே 'பிறிதுமொழிதல்' என்னும் அலங் காரம் குறிக்கப்படுவதனால் அவருடைய காலம் 'அணியியல்' உடையார் காலத்திற்குப் பின்னதென்க.

கல்லாடர் காலம் தெய்வச்சிலையாருக்கும் நச்சினார்க்கினியர்க் கும் இடைப்பட்டதென்பது முன்னமே முடிந்தது. இனி அவர்

உரையிலே சேனாவரையரால் மறுக்கப்பட்ட உரைப்பகுதிகள் காணப்படுதலால் அவர்க்கு முந்தியவரென்று கொள்ளுதல் வேண்டும்.

'என்மனார்' என்பதன் முடிபு இளம்பூரணர் கூறியவாறே கல்லாடர் கூறினார். 'தகுதியும் வழக்கும்' என்னும் சூத்திரத்துக்கும் அவ்வாறே கூறியுள்ளார். அதனையே நன்னூல் விருத்தியுரைகாரர் தழுவினர். சேனாவரையர் மறுப்புக்கு விடையிறுக்கக் காணோம். 'மன்னாப்பொருளும்' என்னும் சூத்திரவுரையிலே, 'முயற்கோடும், யாமைமயிர்க் கம்பலமும் துன்னூசிக்குடரும் சக்கரவர்த்தி கோயிலுள்ளும் இல்லை' என உதாரணம் காட்டினர். சேனாவரையரும் நச்சினார்க்கினியரும் 'ஒருபெயர்ப் பொதுச் சொல் உள்பொருளொழிய' என்னும் சூத்திரத்தால் அமைத்துக் காட்டிய 'ஆதீண்டு குற்றி, வயிரகடகம்' என்பனவற்றைப் 'பெயரினும் தொழிலினும் பிரிபவையெல்லாம்' என்னும் சூத்திரத்து 'எல்லாம்' என்னும் இலேசுகொண்டு அமைத்துக் காட்டியுள்ளார்.

'செப்பினும் வினாவினும் சினைமுதற் கிளவிக்கு' என்னும் சூத்திரவுரையிலே சேனாவரையரால் மறுக்கப்பட்ட 'இம்மகள்கண் நல்லவோ கயல் நல்லவோ' என்னும் உதாரணம், இளம்பூரணத்தில் காட்டப்பட்டபடியே கல்லாடர் உரையில் காட்டப்பட்டுள்ளது.

இளம்பூரணர் உரையிலும் தெய்வச்சிலையார் உரையிலும் காணாத 'குறுஞ்சூலி', 'குறுந்தடி' என்னும் உதாரணங்கள் 'இனச்சுட் டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்க்கொடை' என்னும் சூத்திரவுரையிலே, கல்லாடரால் காட்டப்பட்டு, வாளா பெயராய் நின்றனவென்று குறிக்கப்பட்டன. அவை பண்புகொள்பெயர் எனப்படா என்று சேனாவரையர் மறுத்துள்ளார்.

'குடிமை யாண்மை' என்னும் சூத்திரத்தில், 'அன்ன பிறவும்' என்றதனால், 'வேந்து வந்தது' முதலியவற்றோடு, 'பேடுவந்தது' 'பேடுகள் வந்தன' என்பனவற்றையும் உதாரணமாகக் கல்லாடர் காட்டினர்.

'பெயர்நிலைக் கிளவி காலந்தோன்று' என்னும் சூத்திரவுரையில், நச்சினார்க்கினியரால் எடுத்துக்காட்டப்பட்ட பெயர்ப்பெயரும், வினைப்பெயரும், தொழிற்பெயரும் ஆகிய பாகுபாடுகள் கல்லாடர் உரையில் கண்டவாறே உள்ளன.

'காப்பின் ஒப்பின்' என்னும் சூத்திரவுரையில், நச்சினார்க்கினியர் 'கருத்தில் வழிநிகழும் செயப்படுபொருளும், செய்வானும் செயப்படுபொருளும் தானேயாய் நிற்பனவும் கொள்க' என்று உரைத்து 'சோற்றைக் குழைத்தான்', 'சாத்தன் தன்னைக் குத்தினான்' என உதாரணமும் காட்டினர். இது கல்லாடர் உரையிலன்றிக் காணப்படவில்லை. கல்லாடர் அதன் மேலும் தெரிநிலைச் செயப்படுபொருளும் தெரியாநிலைச் செயப்படு பொருளும் என இரண்டு பாகுபாடு கூறி, 'மரத்தைக்குறைத்தான் சாத்தன்', 'சாத்தனால் மரங்குறைக்கப்பட்டது' என உதாரணம் காட்டினர்.

இக்கூறியவாற்றால் கல்லாடர் சேனாவரையர்க்கு முற்பட்டவர் ஆகார் என்பது துணியப்படும். இவ்வுண்மை அறியமாட்டாதார், இவர் கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவராகிய கல்லாடரேன மயங்குப. இது நிற்க.

இனித், தெய்வச்சிலையார் வரலாறு:— இவர் உரைக்குச் சிறப்புப்பாயிரமென ஒன்றும் காணப்படாமையால் இவர் வரலாறு இன்னதென்று விளங்கவில்லையாயினும், ஆகுபெயர்ச் சூத்திரவுரையில், 'பிறந்தவழிக்கூறல்' என்பதற்கு 'வேளாகாணி' என்பது அவ்விடத்தில் தோன்றிய ஆடையை உணர்த்தும்' என்றார் ஆதலால், இவருக்குச் சோணாட்டில் நாகபட்டினத்திற்குத் தென்பால் உள்ள 'வேளான்காணி' என்னும் ஊரோ அன்றி அதற்கு அருகில் உள்ளதொரு ஊரோ பிறப்பிடம் என்று கருதற்கு இடனுண்டு.

தலைமைபற்றிய வழக்கிற்குப் 'பார்ப்பார் வேதம்' என்று காட்டியுள்ளார். சொல் (சூ-55) என்பதற்கு வேதம் என்று பொருள் கூறினர். அச்சூத்திரவுரையில் 'இந்நூல் செய்தான்

வைதிக முனிவன்' என்றார். சூ-87, 410 உரைகளிலே வட மொழியில் பாணினீயர் கொள்கையைச் சுட்டினர். வடமொழி இலக்கண நூன்முறைபற்றி சூ-2, 66, 68, 81, 292 உரைகளிலே குறித்தனர். 'பஞ்சத்திராவிடம்' 'லோபம்' 'பரிணாமம்' 'வாக்கியம்' 'கோமூத்திரம்' என வடசொற்களை வழங்கினர். இதனால் இவர் அந்தணர் குலத்தினர் என்பதும், வடநூல்களில் தேர்ச்சியுடையவர் என்பதும், துணிந்து கொள்ளப்படும். ஒரு உரையேட்டின் இறுதியிலே 'ஆத்திரேய' என்ற அளவில் எழுத்துக்கள் காணப்பட்டன என்றமை பொருத்தமேயாகும். ஆகவே இவரும் ஆத்திரேய கோத்திரத்தினர் என்று கொள்ளலாகும். இனி இவர் சமயம் சைவசித்தாந்தம் என்பது சூ-32, 438 உரை முதலியவற்றால் துணியப்படும். இவர் தருக்க நூலினும் வல்லவர் என்பது சூ-13 உரை முதலியவற்றால் விளங்குகிறது.

இவர்க்குத் தெய்வச்சிலையார் என்று பெயர் வந்ததற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. * ஆயினும் அது அவர்க்கு இயற்பெயரன்று, சிறப்புப் பெயரேயாம். அது அவர் தவவொழுக்கத்தால் மனத்தூய்மையுடையார் என்பதைக் குறிக்கும். தொல்காப்பியவுரையாசிரியருள் சேனாவரையரே வடமொழிக் கடலும் தென்மொழிக் கடலும் நிலைகண்டுணர்ந்தார் என்று சிவஞான முனிவராலே கொண்டாடப்பட்டனர். ஆயினும் இத்தெய்வச்சிலையார் உரையை ஊன்றிப் பார்க்கின், அச்சேனாவரையருடைய கூரறிவும் புகுதற்கரிய நூற்பூழையினும் அவர் புகுந்து வெளிப்பட்டார் என்பது போதரும். சேனாவரையர் 'செய்யா' என்பதோர் வினையெச்ச வாய்பாடு என்று தெரியாமல், அது 'செய்யூ' என்னும் வினையெச்ச வாய்பாடு திரிந்ததென்றார். தெய்வச்சிலையார் 'செய்யாவென்னும் வினையெஞ்சுகிளவியும்' என்னும் எழுத்ததிகாரச் சூத்திரத்தை மேற்கோளாகக் காட்டி, அதுவும் ஓர் வினையெச்ச வாய்பாடென்று வரையறை செய்தார். சேனாவரை

* இது, திருமாலின் திருப்பெயர்களுள் (திருமெய்யம்?) ஒன்றென்பர் மகாவித்துவான், ரா. இராகவையங்காரவர்கள். வே.

யர் எடுத்துக்காட்டாத எதிர்மறைப்பொருளில் வரும் எகாரம் ஒன்றும், ஐயப்பொருளில் வரும் ஒகாரம் ஒன்றும் உள்ளதாகக் காட்டி, அதற்கு 'மாறுகோளெச்சமும் வினாவும் ஐயமும்' என்னும் எழுத்ததிகாரச் சூத்திரத்தை மேற்கோளாகக் காட்டினர் தெய்வச்சிலையார். இத்தெய்வச்சிலையார் காட்டியபடியே நச்சினார்க்கினியர் தம்முரையில் காட்டியதூஉம் என அறிக. 'ஈதா கொடுவெனக் கிளக்கு மூன்றும், இரவின் கிளவி ஆகிட னுடைய' என்னும் சூத்திரவுரையிலே, நச்சினார்க்கினியார் 'ஈதாகொடு என்னும் சொற்கள், ஒரு பறவையின் பெயரும், தொழிற் பொருண்மையும் கொடுமையும் ஆதலின்றி இரப்போன் கூற்று ஆதலும் உரிய' என்றெழுதியது இத்தெய்வச்சிலையார் உரையி லிருந்தபடியேயாம். இன்னும் 'ஆவுமானியற் பார்ப்பன மாக் களும்' என்பது அண்மைவிளி யென்றதும், தெய்வச்சிலையார் உரையில் கண்டபடியே. நச்சினார்க்கினியர் எடுத்தாண்டதைக் கூறுவது பெரிதன்று. சிவஞான முனிவர் தந்துணிபாகக் கூறியன பல தெய்வச்சிலையார் உரையிலே காணப்பெறுதும் எனின் இவ்வுரையின் அருமை உரைக்கற்பாலதோ! 'நெடியனும் வலியனும் ஆயினன்' என்பது ஆக்க வும்மைக்கு உதாரணமாக இளம்பூரணர் காட்டியதைச் சிவஞான முனிவர் மறுத்து, அது எண்ணும்மையென்றார். தெய்வச்சிலையார் அப்படியே கூறியுள் ளார். ஆறும் வேற்றுமை உருபு பிறவேற்றுமை உருபுகளை ஏற்குமென்று இளம்பூரணர் சேனாவரையர் கூறியவுரையைச் சிவஞான முனிவர் மறுத்துள்ளார். 'உருபுதொக வருதலும்' என்பது தொகாநிலைத் தொடரின்கண் வேற்றுமை உருபு தொகு மாறு கூறிற்றென்றார். கிளியும் பூவையும் பேசுதலால் தன்மை இருதிணைக்கும் பொது என்பார் கூற்றை மறுத்துள்ளார். வினை முற்றே எச்சமாகத் திரிந்தது என்பாரை மறுத்து எச்சமே முற் றாகத் திரிந்ததென்றார். இக்கொள்கைகளெல்லாம் தெய்வச்சிலை யார் கொள்கைகளாகவே உள்ளன. 'சுண்ணந்தானே' என் னும் சூத்திரவுரையில் இளம்பூரணரும் பிறரும் காட்டாத 'தெங் கங்காய் போலத் திரண்டுருண்ட பைங்கூந்தல்' என்னும் செய் யுளை உதாரணமாகக் காட்டியுள்ளார். எச்சவியலுள் ஓதப்பட்ட

மூன்றொழிந்த பத்து எச்சங்களும் ஏனை உரையாசிரியர்கள் கொண்டபடி வினையியலுள்ளும் இடையியலுள்ளும் ஓதப்பட்டனவல்லவென்று களைந்து, அவை பலபடியாலும் பெயரும் வினையும் முதலிய சொற்களை வருவித்துரைத்தற்கு விதிகளாகக் கொண்டுரைத்தார். இது 'பிறிதொடு படாஅன் தன் மதம் கொளல்' என்னும் மதம். அம்மதம்பற்றி வரும் சூத்திரவுரைகள் இன்னும் பலவுள. மற்றை உரையாசிரியரெல்லாம் வினைமுற்றுச் சூத்திரத்தை எச்சவியலுள் வைத்து உரை கூறினர். தெய்வச்சிலையார் அச்சூத்திரத்தை வினையியலுள் வைத்து உரை கூறி, அச்சூத்திரம் முன்னை உரை எழுதினோரால் இடம் மாற்றி வைத்து உரைக்கப்பட்டதென்று குறித்தார். இவர் துணிவு மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. பெயரெச்சம் வினையெச்சம் வினைமுற்றென வினைச்சொல் மூன்றுவகைப்படும். அவற்றுள் பெயரெச்சத்துக்கும் வினையெச்சத்துக்கும் வினையியலுள் இலக்கணம் ஓதிய ஆசிரியர், தலைமையாகிய வினைமுற்றுக்கு இலக்கணம் ஆண்டே ஓதாது எச்சவியலுள் ஓதினரெனல் பொருந்தாததேயாம்.

இத்தகைய சிறப்பினதாயிருந்தும், தெய்வச்சிலையார் உரை இதுநாள் காறும் வெளிவராதிருந்த காரணம், பிற்காலத்திலே சமயநூற்பயிற்சியும், அதற்குத் துணையாகிய தருக்கநூற் பயிற்சியும் மிகுந்து அத்தருக்கவுரைச் செறிவுள்ள சேனாவரையர் உரையைப் பெரிதென்று புலவர்கள் மயங்கிப் பாராட்டத் தலைப்பட்டதேயாம். தருக்கவுரையை மிகையென்று கொண்டு, இலக்கண நூலின் உண்மைப் பொருள் காணுதலே கருத்தாக உள்ளார்க்கு, இத்தெய்வச்சிலையார் உரையினும் சிறந்ததொன்று இப்போது கிடையாதென அறிக.

'எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு'.

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

திரு. வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள்.

பாயிர ஆராய்ச்சி.

'பாயிரம்' என்பது நான்முகம். நாற்கு முகம்போன்று விளங்குதலால், அது நான்முகம் எனப்பட்டது.

இக்காலத்து வழங்கும் திருவள்ளுவர் திருக்குறட் சுவடிகளிலெல்லாம் 'கடவுள் வாழ்த்து', 'வான்சிறப்பு', 'நீத்தார் பெருமை', 'அறன் வலியுறுத்தல்' என்னும் நான்கு அதிகாரங்களும் பாயிரமாகக் காணப்படுகின்றன. ஆனால் 'கடவுள் வாழ்த்து' முதலிய மூன்று அதிகாரங்களும் 'உரைகோளாளன்' முதலியோர்களால் கூறப்பெற்ற சிறப்புப் பாயிரம். அறன் வலியுறுத்தல் என்னும் அதிகாரம் ஒன்றே வள்ளுவரால் கூறப்பெற்ற பொதுப் பாயிரம். சென்னை அரசாங்கக் கீழ்நாட்டுப் (Oriental) புத்தகசாலையிலுள்ள மிக மிகப் பழையதான திருக்குறள் கையெழுத்துப் பிரதி யொன்றில் இப்பொழுது பாயிரத்தின் முதல் அதிகாரமாக நிற்பதும், பலரால் ஒப்புயர்வற்ற பாக்களையுடையதெனப் போற்றப்படுவதுமான 'கடவுள் வாழ்த்து' என்னும் அதிகாரத்தின் முடிவில் 'சிறப்புப்பாயிரம் முற்றிற்று' என்பது எழுதப்பட்டுள்ளது. அச் சொற்கள் 'கடவுள் வாழ்த்து' என்னும் அதிகாரம் வள்ளுவர் கூறிய பாயிரத்தில் சேர்ந்தது அன்று என்பதைக் காட்டுகின்றன.

காலப் பெருக்கத்தினால் 'அறன் வலியுறுத்தல்' என்னும் அதிகாரப் பெயருக்கு மேலேயிருத்தற் பாலதாகிய 'பாயிரம்'

என்னும் தலைப்பெயர்ச் சொல் 'கடவுள் வாழ்த்து' என்னும் அதிகாரப் பெயருக்கு மேலே சென்றும், 'கடவுள் வாழ்த்து' அதிகாரப் பெயருக்கு மேலே இருத்தற்பாலதாகிய "சிறப்புப் பாயிரம்" என்னும் தலைப்பெயர்ச் சொல் "பொன்பூத்த மகரந்த" என்னும் தொடக்கத்துச் செய்யுளுக்கு மேலே சென்றும் இடம் மாறின. அம்மாற்றத்தால் 'அறன்வலியுறுத்தல்' என்னும் ஓர் அதிகாரத்தை மாத்திரம் கொண்ட பாயிரம் 'கடவுள் வாழ்த்து' முதலிய நான்கு அதிகாரங்களைப் பெற்றும் 'கடவுள் வாழ்த்து' முதலிய மூன்று அதிகாரங்களையும் கொண்ட சிறப்புப்பாயிரம் அம்மூன்று அதிகாரங்களை இழந்தும் மாறுதலுற்றன.

'அறன் வலியுறுத்தல்' என்னும் ஓர் அதிகாரமே வள்ளுவரால் கூறப்பெற்ற பாயிரம் எனவும், 'கடவுள் வாழ்த்து' முதலிய மூன்று அதிகாரங்களும் 'உரைகோளாளன்' முதலியோர்களாற் கூறப்பெற்ற சிறப்புப்பாயிரம் எனவும் கோடற்குக் காரணம் என்னெனின் கூறுதும்.

(1) அதிகாரம் ஒவ்வொன்றற்கும் ஒரு மொத்தத் தொகையான் பப்பத்துக் குறள்களாக அமைத்த ஆசிரியர், தமது நூற்கும் ஒரு தொகையான அதிகாரங்களாக அமைத்திருப்பரெனக் கோடலே தகுதி. 'கடவுள் வாழ்த்து' முதலிய மூன்று அதிகாரங்களைச் சேர்த்து எண்ணின், ஒரு மொத்தத் தொகையல்லாத நூற்று முப்பத்து மூன்று அதிகாரங்களாக நூல் முடிகின்றது. அம்மூன்றையும் விடுத்து எண்ணின் ஒரு மொத்தத் தொகையான நூற்றுமுப்பது அதிகாரங்களாக நூல் முடிகின்றது. அம் முடிவு பற்றி 'கடவுள் வாழ்த்து' முதலிய மூன்று அதிகாரங்களும் வள்ளுவரால் இயற்றப்பட்டன வல்லவென்று கொள்ளலே பொருந்தும்.

(2) துறவறவியலின்கண் 'துறவு' என்ற ஓர் அதிகாரமும் 'மெய்யுணர்தல்' என்ற ஓர் அதிகாரமும் அமைத்துக் கூறிய ஆசிரியர் பாயிரத்தின்கண் 'நீத்தார் பெருமை' என்னும் ஓர் அதிகாரமும் கடவுள் வாழ்த்து என்னும் ஓர் அதிகாரமும்

அமைத்துக் கூறுதல் மிகையேயாம். வான் சிறப்புக் கூறுதல் வானையும் கடவுளாகக் கொண்டு வழிபடுவோர்க் கல்லது ஏனையோர்க்குப் பயனில் கூற்றும். ஏனெனின், வான் சிறப்புக் கேட்டு ஏனையோர் செய்யத்தக்கதும், செய்யாது விடத்தக்கதும் இல்லையாகலான் என்க. 'மெய்யுணர்தல்' என்னும் அதிகாரக் குறள்களைக் கூறிய ஆசிரியர் வானையும் கடவுளாகக் கொண்டு வழிபடுவர் என்று சொல்லத் துணியார். 'மெய்யுணர்தல்' என்னும் அதிகாரத்திற் கூறப்பட்டுள்ள மதம் இன்னதென்று அறியும் ஆற்றலுடையார், மிகையான 'கடவுள் வாழ்த்து' என்னும் அதிகாரத்தையும், 'நீத்தார் பெருமை' என்னும் அதிகாரத்தையும், பயனில் கூற்றும் 'வான்சிறப்பு' என்னும் அதிகாரத்தையும் வள்ளுவர் கூறியிரார் என்று கோடலே தகுதி.

(3) வள்ளுவர் இயற்றிய அறன்வலியுறுத்தல் முதலிய நூற்று முப்பது அதிகாரப்பாக்களின் சொற்சுவை, பொருட் சுவைகளை யுணர்ந்தோர் ' கடவுள் வாழ்த்து ' முதலிய மூன்று அதிகாரப்பாக்கள் வள்ளுவரது வாக்கினின்றோ, மனத்தினின்றோ, வெளிப்பட்டவை யென்று கூறார். அச்சுவைகளை உணரும் ஆற்றலில்லார் "கடவுள் வாழ்த்து" முதலிய மூன்று அதிகாரப் பாக்களை மாத்திரமா, குறள்வெண்பா வடிவமாகக் காணப் படும் பாக்களனைத்தையும், வள்ளுவர் பாக்களென்றே சொல்லத் துணிவர் !

'கடவுள் வாழ்த்து' முதலிய மூன்று அதிகாரப் பாக்களின் சொற்சுவை யின்மையையும், பொருட்சுவை யின்மையையும் ஒரு சிறிது எடுத்துக் காட்டுதும். சுவையையும் சுவையின்மையையும் உணரும் ஆற்றல் உடையார் காண்க. அவ்விரு சுவையின்மை களைக் காணப்புகுவதற்கு முன்னர் அவ்வறிவினர் செய்யவேண்டு வது ஒன்று உண்டு. அஃதாவது 'இக்காலத்துத் தமிழ்ப் புலவர் பலரும், முற்காலத்துத் தமிழ்ப் புலவர் பலரும், நமக்குக் கிடைத் துள்ள திருக்குறளுரைகளின் ஆசிரியர்களிற் பலரும், "கடவுள் வாழ்த்து" முதலிய மூன்று அதிகாரங்களையும் திருக்குறட் பாயி

ரத்தின் உறுப்புக்களாகக் கொண்டிருக்க நாம் அம்மூன்று அதிகாரங்களும் வள்ளுவரால் இயற்றப்பட்டனவல்ல என்று கொள்வதும் சொல்வதும் அப்புலவர்களேயும், உரையாசிரியர்களேயும் அவமதித்தலாம்' என்னும் நினைப்புக் குப்பை தமது உள்ளத்தின் கண் கிடக்குமாயின், அவர்களெல்லாரிலும் மிகப் பெரியாரான நம் வள்ளுவர் வெறும் வெள்ளைப் பாக்களையே கொண்டுள்ள அம்மூன்று அதிகாரங்களையும் இயற்றினுரென்று கூறுதல் நம் வள்ளுவரை அவமதித்தலாம் என்னும் கோட்பாடாகிய மண்வெட்டியால் வெட்டி அக்குப்பையினைத் தமது உள்ளத்தினின்று வெளிப்படுத்திவிடல் வேண்டும். ஏனெனின், குப்பை நிறைந்துள்ள அரங்கு ஒன்று அதனைக் கொண்டுள்ள வரையில் நல்ல பொருள் ஒன்றைக்கொள்ள இயலாதாகலான் என்க.

சில புலவர்களும் உரையாசிரியர்கள் பலரும் 'கடவுள் வாழ்த்து' முதலிய மூன்று அதிகாரங்களும் திருக்குறளின் பாயிரத்தைச் சேர்ந்தவை யென்று கொண்டதற்கு ஆதாரம் திருக்குறளை வள்ளுவர் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றிய காலத்துக் கேட்டவர்களென்று சொல்லப்படுகிற புலவர்களில் நத்தத்தனுர், சிறுமேதாவியார், எறிச்சலூர் மலாடனுர், காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனுர், மதுரைப் பெருமருதனுர் இவ்வைவர் பாடியனவென்று 'திருவள்ளுவமாலை'யிற் குறிக்கப்பட்டுள்ள பாக்களேயாம். இவ்வைவரும் திருவள்ளுவமாலைப் பாக்களில் வேறு சிலவற்றைப் பாடிய புலவர்களும் வள்ளுவர் காலத்தினரல்லர்', பிற்காலத்தவர். இவ்வுண்மையைக் காலஞ்சென்றுபோன மெய்ப்புலவர் திரு. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் சென்னை உயர்தர நீதிமன்றத்தின் நீதிபதிகளில் ஒருவராயிருந்த கனம் சேஷகிரி அய்யர் அவர்கள் தலைமையின்கீழ் வாசித்த வியாசத்தில் தக்க ஆதாரங்களுடன் நிலைநாட்டியுள்ளார்கள். அவ்வியாசத்தைத் தேடியெடுத்து அச்சிட்டு வெளிப்படுத்துவதற்கு யான் முயன்று கொண்டிருக்கிறேன். அன்றியும், அவ்வைம் பெரும்புலவர் பாக்கள் திருக்குறள் அரங்கேறிய காலத்தில் பாடப்பட்டனவல்ல வென்பதும் தமிழ் நூல்களுக்கு அழிவு நேரிட்ட

பிற்காலத்தில் திருக்குறளின் அதிகாரங்கள் முதலியவற்றின் தொகைகளை வரையறுத்துக் கூறக்கருதிப் பாடப்பட்டவை யென்பதும் அவற்றைப் படிப்போர்க்கு உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் விளங்கும். அப் பிற்காலத்துப் பாக்களைத் திருக்குறள் அரங்கேறிய காலத்துப் பாக்களென்று பிழைபட வெண்ணியே மேற்கூறிய உரையாசிரியர்களும் புலவர்களும் 'கடவுள் வாழ்த்து' முதலிய மூன்று அதிகாரங்களும் வள்ளுவர் பாயிரத்துட்பட்டவை யென்று கூறினர். அவர்களுள் அக்கூற்று 'திருவள்ளுவமாலை' யின் அப்பாக்கள் திருக்குறள் அரங்கேறிய காலத்திற்குப் பிற் காலத்தினவென்று கண்டமாத்திரத்திலே பிழையெனத் தள்ளற் பாலதாம்.

உரை ஆசிரியர்களிடத்துத் தமிழுப் புலவர்கள் கொண்டுள்ள அளவுகடந்த அன்பும் மதிப்பும் நூலாசிரியரிடத்து அவர்கள் செலுத்தவேண்டிய அன்பையும் மதிப்பையும் அவர் அறியாமலே குறைக்கின்றன. வள்ளுவர் குறள் ஒன்றற்கு ஓர் உரையாசிரியர் உரைத்திருக்கும் ஓர் உரையின் பொருத்தமின்மையை எடுத்துக் காட்டின், "பெரியார் உரைத்த உரையைப் பிழையெனல் பெரும் பாவமன்றோ?" என்பர் தமிழ்ப் புலவர்களிற் பெரும்பாலார். மற்றைச் சிறுபாலாரோ நாவாலும் கையாலும் சண்டையிடுவர். எம். ஏ. பட்டமும் ஒரு கல்லூரியில் ("சுதேச பாஷா அத்தி யக்ஷகர்" என்னும்) உயர்ந்த உத்தியோகமும் பெற்றிருந்த தமிழ்ப்பண்டிதர் ஒருவர், திருக்குறளுரை யொன்றில் ஆங்காங்குக் காணப்படும் பொருத்த மின்மையைப்பற்றி என்னொடு பேச நேர்ந்தபோதெல்லாம் நான்கு பக்கங்களிலும் பார்த்து மனிதர் ஒருவரும் காணப்படாவிடில் மாத்திரம் அப்பொருத்த மின்மையை என் செவிக்குள் மெதுவான குரலில் சொல்லுவர். இத்தகைய பெரியாரே திருக்குறளுரை யொன்றன் பொருத்தமின்மையைப் பிறரிடம் சொல்வதற்கு இவ்வளவு அஞ்சுவரெனின், ஏனையோர் பாட்டைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? ஒரு குறளின் உயர்ந்த கருத்தை விளக்காததும், இழிந்த கருத்தொன்றை எடுத்துக் கூறுவதுமான உரையொன்றை அக்குறளின் உண்மையான

உரையென்று கொள்ளின், அவ்விழிந்த கருத்தைபுடைய குறளை வள்ளுவர் இயற்றியுள்ளாரென அவரை அவமதிக்க நேருமென அறியத்தக்க ஆற்றல் இல்லாதவராயிருக்கின்றனர் பலர். ஒரு குறளின் பொருத்தமற்ற உரையைப் பொருத்தமற்றதென எடுத்துக் கூறலாகாதென வாதிக்கும் புலவர்கள் பல நூற்றாண்டுகளாக வள்ளுவர் பாக்களென மதிக்கப்பட்டுவரும் "கடவுள் வாழ்த்து" முதலிய மூன்று அதிகாரங்களும் அவருடையன வல்லவென்று சொல்ல விடுவரா? சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும் இல்லாத அம்மூன்று அதிகாரப் பாக்களையும் வள்ளுவர் பாடினரென்று கூறுதல் அவ்வள்ளுவர் சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும் இல்லாதாரெனக் கூறலோடொக்கு மென்பதை அவர் அறிந்திலர். இனி, அம்மூன்று அதிகாரங்களின் சொற்சுவையின்மை, பொருட்சுவையின்மைகளை ஆராய்வோம்.

தொடரும்.

உ

சில புதுமைகள்.

திரு. பண்டிதர். அ. கந்தசாமிப் பிள்ளையவர்கள்,
தலைமைத் தமிழாசிரியர், கும்பகோணம் கல்லூரி.

சேரன் செங்குட்டுவன் என்னும் புத்தகம் சேதுவேந்தரவைக்களப் புலவர் மு இராகவையங்காரவர்களால் சில வருடங்கட்குமுன் வெளியிடப்பட்டுக் கல்லூரிமாணவர்க்குப் பாடமாக்கப் பட்டிருந்தது யாவருமறிந்தது.

அந்நூல் இவ் யாண்டும் பாடமாக விதிக்கப்பட்டிருத்தலின், அவ்விதி தலைக்கொண்டு கற்பிப்போருங் கற்போரும் அதைப் படித்தற்குரியராகின்றனர். இதில் யான் கண்ட புதுமைகளிற் சில ஈண்டெழுதுகின்றேன்.

I

அந்நூலிற் செங்குட்டுவனது சமயநிலை யிதுவெனக் கூற வந்தவிடத்து, (1) ஐயங்காரவர்கள் சிலப்பதிகாரத்துச் சில அடிகளுக்குப் பொருள் கூறியது புதுமையாயிருக்கிறது :—

வடநாடு செல்லப் புறப்பட்ட சேரன் செங்குட்டுவன்,..........

"நிலவுக்கதிர் முடித்த நீளிருஞ் சென்னி
யுலகுபொதி யுருவத் துயர்ந்தோன் சேவடி
மறஞ்சேர் வஞ்சி மாலை யொடுபுனைந்
திறைஞ்சாச் சென்னி யிறைஞ்சிவலங் கொண்டு
.... கடக்களி யானைப் பிடர்த்தலை யேறினன்" என்பது

கால் கோட்காதையில் 54-62 அடிகளிற் கூறப்பெற்றிருக்கின்றது. 'தன் செலவிற்கு உற்றதுணையாகற் பாலதெனத் தன்னையுடைய நாதனாகிய சிவபெருமானது திருவடிகளில் வீழ்ந்திறைஞ்சித் திருக்கோயிலை வலம் வந்து யானையேறிச் சென்றனன்' என்பதே இதன் உள்ள பொருளாயிருக்க, ஐயங்காரவர்கள் வேறு கூறுகின்றனர்.

இவ்வேந்தன் சிவபிரானது பாதுகைகளை வாங்கிச் சிரசிற் றரித்துக்கொண்டனன் என்பது அவர்கள் கூற்று.

இக் கருத்தையே முன்னும் (2) பின்னும் (3) அவர் கூறுகின்றனர். இங்குச் சேவடி—பாதுகை ; புனைந்து—(வாங்கித்) தலையிற்றரித்துக்கொண்டு எனப் பொருள் கண்டனர். தம் கருத்திற்கேற்ப வாங்கி யென்று ஒரு சொல்லையுங் கடன் வாங்கிச்

(1) பக்கம் 96, வரி 15, 16.
(2) பக்கம் 58.
(3) பக்கம் 96, வரி 20, 22.

சேர்த்துக்கொண்டனர். சேவடி யென்பது பாதத்தையும், அதனைத் தலையிற் புனைதல் தலையார வணங்குதலையுங் குறித்தன வென்பது செவ்வியபொருள். கடவுளின் திருவடியைத் தலையிற் சூடினான் என்றால், யாவரும் தலையால் வணங்கினான் என்றே பொருள் காண்பர்.

இதற்கு, 'அஞ்சிப்போய்க் கலிமெலிய அழலோம்பும் அப்பூதி
குஞ்சிப்பூ வாய்நின்ற சேவடியாய் கோடியையே'

என மற்றுமொரு ஆட்சி கூறுதலும் வேண்டா.

அல்லதூஉம், சிலப்பதிகாரத்தைக் கரைகண்ட ஐயங்காரவர்களுக்கு, நாடுகாண் காதையிற் கவுந்தியடிகள் கூற்றாகவரும்

"மலர்மிசை நடந்த மலரடி யல்லதென்
றலைமிசை யுச்சி தானணி பொறாஅது", என்னும் (204-5)

அடிகளின் பொருள் தட்டுப்படாமையும் ஒரு புதுமையே.

பின்னும், செங்குட்டுவன் யானையேறிப் பயணப்படும் போது—

"ஆடக மாடத் தறிதுயி லமர்ந்தோன்
சேடங் கொண்டு சிலர்நின் றேத்தத்
தெண்ணீர்க் கரந்த செஞ்சடைக் கடவுள்
வண்ணச் சேவடி மணிமுடி வைத்தலின்
ஆங்கது வாங்கி யணிமணிப் புயத்துத்
தாங்கினனாகிச்......... (சென்றனன்) என" அக்காதை

62–67 அடிகளிற் கூறியிருக்கின்றது. 'தன்னையுடைய நாதனாகிய சிவபெருமான் திருவடியை வணங்கிய தலையாகலின் அதிற் பிறிதொரு கடவுட் சேடத்தையிடுவது பெரும்பாவம் ஆதலாலும், தன்னையுடையான் ஒப்பற்றவன் என்பதுபோய் அவனையிகழ்ந்த ஏதம் வரும் ஆதலானும், சிவபிரான் திருவடிகளில் அழுந்திப் பதிந்து கிடந்த அவனது திண்ணிய அன்பின்திறத்தினால் திருமாலின் சேடத்தைத் தன் தலையிலிடானாயினான்; பிறர்மதத்தை இகழாத தன்மையினால் அதனைத் தோளிலிட்டுச் சென்றனன்'

என்பது, இவ்வடிகளின் உண்மைப் பொருளாயிருக்கிறது. இதற்கும் நமது ஐயங்காரவர்கள் வேறு கூறுகின்றனர்.

'சேரன் செங்குட்டுவன் தன்முடியிற் சிவபிரான் றிருவடி நிலைகளைத் தரித்திருந்தமையின் அத்திருமால் பிரசாதத்தை வாங்கித் தன் புயத்திற்றூங்கிக்கொண்டு சென்றனன்' என்பது ஐயங்காரவர்கள் கூற்று. (1) முற்கூற்றில் வலங்கொண்டு, என்ற தொடரையும் பிற்கூற்றிற் சேவடி யென்ற தொடரையும் அவர்கள் கருதாமையும் ஒரு புதுமையே.

இவ்வாறு கூறிவந்த நம் ஐயங்காரவர்கள் அக்காலத்துப் பழக்க வழக்கங்களை யெல்லாந் தொகுத்து அரசியல் என்னும் தலைப்பில் கூறிவருமிடத்தில் 'அரசன் புறப்படும்போது சிவபிரான் திருமால் முதலிய தெய்வங்களின் பிரசாதங்களை வணங்கிப் பெற்றுக்கொண்டும் செல்வது வழக்கம்'. (2) என்றதனோடு, மற்றுமொரு பொருள் எழுதாமையும் ஒரு புதுமையே. அது:— அக்காலத்துச் சிவாலயங்களிற் பாதுகைகளை வைத்துப் பூசிப்பதும், அவற்றை யடியார்களுக்குப் பிரசாதமாகக் கொடுப்பதும் அப்பாதுகைகளை யடியார்கள் தங்கள் தலையிற் சூடிக்கொண்டு செல்வதும் வழக்கம்' என்று எழுதவேண்டும். அதனோடு அப் பாதுகைகளுக்குச் சிவப்புச் சாயம் பூசுவதும் வழக்கம் (சேவடி) எனவும், அச்சிவப்பு நிறத்தோடு வேறுவண்ணங்களும் அவைகளுக்குப் பூசுவது வழக்கம் (வண்ணச்சேவடி) எனவும் எழுத வேண்டும்; ஏனோ இவ்வாறு எழுதாது விட்டுவிட்டனர்! இவற்றையறியச் சிலப்பதிகார நூலாசிரியர் (இளங்கோவடிகள்) கருத்தொன்றும், ஐயங்காரவர்கள் கருத்துப் பிறிதொன்றுமாயினமை தெற்றெனப் புலனாகின்றது.

தொடரும்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
202	7	ஒருதலைத்துணிவாக	ஒருதலை துணிவாக
203	26	காவதவளவுப்பரப்பினதா	காவதப்பரப்பினதாக
209	17	நீ சென்று	நீர் சென்று
212	23	ஒடட்டிய	ஒட்டிய